വിശുദ്ധ
വത്സരചിന്തകൾ

(Malayalam)
Visudha valsara Chinthakal
By Father Canisius C M I
First Published July 1974
Printed at
St. Joseph's I. S. Press, Trichur
Price: one Rupee
Publishers
Devamatha Publications
Trichur - 680001, Kerala
Copy right reserved

ഉള്ളടക്കം

ആമുഖം

1 പശ്ചാത്തലം 6

2 പ്രതീകം, പ്രവചനം, പൂർത്തീകരണം, പുതിയ സംവിധാനം 8

3 വിമോചനം– അന്നും ഇന്നും 11

4 പ്രവർത്തനം പ്രണിധാനത്തിന് പ്രതിബന്ധമോ? 17

5 പ്രണിധാനവും അനുരഞ്ജനവും 25

6 അനുരഞ്ജനത്തിൽനിന്ന് ആത്മാർപ്പണത്തിലേക്ക് 30

7 മനുഷ്യനിതു് സാധ്യമൊ? 37

8 ''ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ'' 43

ആമുഖം

സമകാലിക മാററങ്ങളുടെ ഉരുൾപൊട്ടലുകളിൽ ക്രിസ്തുശക്തി ആവഹിക്കാനുള്ള തിരുസഭയുടെ യത്നമാണ് വിശുദ്ധാചരണമെന്നു പറയാം. വ്യക്തിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റേയും ജീവിതത്തിൽ അവയുടെയൊക്കെ തനിമയെ പരിപോഷിപ്പിക്കാനാകുംവിധമുള്ള ക്രിസ്തുസംഭവം! രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ആവിഷ്കരിച്ച ആത്മീയ നവോത്ഥാനം ഒരാത്മാവലോകനത്തിന് വിധേയമാകേണ്ട കാലമായിട്ടുണ്ട്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യവും കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ ജൂബിലിവത്സരപ്രഖ്യാപനം തികച്ചും സമുചിതമാണ്. ആദ്ധ്യാത്മിക നവീകരണം ഉന്നംവച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിന്റെയും പരിഹാരത്തിന്റെയും കുത്തൊഴുക്കുകൾ വ്യക്തികളിലും സമൂഹങ്ങളിലും ചലനങ്ങളുണർത്തണം; ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളെയും ബാധിക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയായി അതു പരിണമിക്കുകയും വേണം.

പുതിയൊരു ചലനമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ലക്ഷ്യം. അതിന്റെ വിശേഷതകൾ ഉരുത്തിരിച്ചെടുത്ത് ജീവത്താക്കുകയെന്നതു അതിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരുടെ കർത്തവ്യവും. ആ യത്നത്തിന്റെ കാതലായ കാര്യങ്ങൾ നമുക്കൊക്കെ ഒഴിച്ചുവയ്ക്കാനും വയ്യാ, ഒന്നാമതായിത്തന്നെ അതു ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതമായേ പററൂ. പഴയനിയമത്തിലാണ് ജൂബിലി ആഘോഷത്തിന്റെ വേരുകൾ പാകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എന്ന വസ്തുത മറക്കേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ ഇന്നിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് ജൂബിലി വത്സരം പടർന്ന് പന്തലിച്ചു

നില്ലേണ്ടതു്. പുതിയ നിയമത്തിന്റെ പുതുമ അതിലെ ഓരോ അംശത്തിലും തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. ക്രിസ്തുവെന്ന നിരന്തര യത്നത്തിന്റെ ചലനം ഉൾക്കൊള്ളാൻ വ്യക്തികളും സമൂഹങ്ങളും സന്നദ്ധമാകണമെന്നർത്ഥം. കാലത്തിന്റെ നീരോട്ടം കണക്കിലെടുക്കുക രണ്ടാമത്തെ കാര്യമാണു്. കാലവർഷങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു! പുതിയ മുളകൾ തെട്ടുത്തുയർന്നു! ഭാവങ്ങൾ രൂപങ്ങൾ എന്നിവയിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ. ഇവയ്ക്കു നേരെ കണ്ണടക്കാനാവില്ല. നാം ആയിരിക്കുന്നിടവും, ആയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നിടവും എങ്ങനെയെല്ലാമെന്നു് ബോധപൂർവ്വം നിരീക്ഷണവിധേയമാകണം.

പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വകമായ ഒരു തപസ്യയുടെ ചുവടു പിടിച്ചുള്ള ചലനങ്ങളേ കാര്യമായ എന്തെങ്കിലും നേടിത്തരൂ എന്നു് നമുക്കറിയാം. കാതലായി പരിഗണിക്കേണ്ടവയിൽ സുപ്രധാന സ്ഥാനം ഇതിനുമുണ്ടു്. പുതുചലനം വിഭാവന ചെയ്യുന്ന വിമോചനവും വിശ്രമവും നിത്യവചനത്തിന്റെ കരളിൽ ആമഗ്നമാകുമ്പോൾ കൈവരിക്കാനാകുമെന്നതു് തീർച്ച. ദൈവവചനം നമ്മിലേക്കു് ആഴ്ന്നിറങ്ങുമ്പോഴാണല്ലോ ജീവന്റെ ഉറവക്കണ്ണുകൾ പൊട്ടുക. ദൈവവുമായുള്ള മനുഷ്യസംസർഗ്ഗം വിരചിക്കുന്ന ഈ പ്രവാഹത്തിന്റെ നനവിൽ കരുത്തേറിയ ക്രിസ്തീയത ഇന്നിന്റെ അനുഭൂതിക്കറ്റകളായി വളരും; കനം തൂങ്ങുന്ന കതിർമണികൾ സമകാലിക യുഗത്തിനു് പരിപോഷണ ധാന്യക്കലവറകളാകട്ടെ.

നാമിന്നു് ഒരു വഴിത്തിരിവിലാണു്. എല്ലാ മാറ്റങ്ങളും മനുഷ്യനെ തുടച്ചു നീക്കുമെന്ന പതനത്തിലേക്കു് കുതിച്ചിറങ്ങാം. പക്ഷേ ദോഷൈകദൃക്കുകളാകാനല്ല അവയെ നാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. ഉൾക്കാഴ്ചകൾക്കു്

ള്ളാഷനം കൊടുക്കണം. പുറംകാഴ്ചകൾകൊണ്ട് ഭ്രമിച്ചിരിക്കാനൊന്നും നമുക്ക് സമയമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം പ. പിതാവ് ജൂബിലിവത്സരാചരണത്തിന്റെ ആത്മാവായി ആദ്ധ്യാത്മികനവീകരണത്തിന് വഴിതെളിക്കുന്ന അനുരഞ്ജനത്തെ പഠനപൂർവ്വമായ അനുഷ്ഠാനത്തിന് വച്ചുനീട്ടിയത്. "സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ" എന്ന രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ അജപാലനപരമായ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷന്റെ ശക്തിപ്രവാഹമാണ് 1975 എന്ന വി. വത്സരം. അതിന് കാരണമുണ്ട്. മുൻകൂട്ടിയുള്ള ഒരുക്കങ്ങളോ, പ്രാരംഭകമ്മീഷനോ ഒന്നുംകൂടാതെ കൗൺസിൽ പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും ഉരുത്തിരിഞ്ഞ അവബോധമാണ് ആ പ്രമാണരേഖയുടെ ഊടും പാവും. ദൈവപരിപാലന മാനുഷിക പരിധികളെ മറികടന്ന് അലയടിച്ചൊഴുകി, ആ ഒഴുക്ക് നിലച്ചുവോ! തടയാനാവാത്തവിധം അതിന്റെ ശക്തി മുന്നോട്ടുതന്നെ. കാലാകാലങ്ങളിലെ ഭാവരൂപങ്ങളായിരിക്കും അതിന്റെ പ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിക്കുക. അങ്ങനെ തിരുസ്സഭയിലെ പരമ്പരാഗതമായ ജൂബിലി വത്സരാചരണമെന്ന ഉപാധിയിലൂടെ അത് ഇന്നിന്റെ ഒഴുക്കുകളിലേയ്ക്ക് നിർഗ്ഗളിച്ചു. ആധുനികലോകത്തിലെ വ്യക്തികളും, കുടുംബങ്ങളും, സമൂഹങ്ങളും, രാഷ്ട്രങ്ങളും, മാറ്റിയ പരിതഃസ്ഥിതികളും, സംസ്കാരങ്ങളുമെല്ലാം, ക്രിസ്തുവിലുള്ള അനുരഞ്ജനം സാധിക്കാൻ ചെയ്യേണ്ടതെന്ന വസ്തുതയാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രമാണരേഖയുടെ അന്തർധാര. ഇതുതന്നെയാണല്ലോ വി. വത്സരാചരണത്തിന്റെ സന്ദേശമായും നിർദ്ദേശിതമായിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കൗൺസിലിന്റെ ചൈതന്യങ്ങളാം ഉറഞ്ഞുകൂടി രൂപംകൊണ്ട സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ എന്ന പാസ്റ്ററൽ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷന്റെ തുടർച്ചയാണ് 1975 എന്ന വി. വത്സരം എന്ന് നാം പറഞ്ഞുവച്ചത്.

ഇക്കാരണത്താൽ സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ വിളമ്പുകളിലേക്കും പടർന്നൊഴുകേണ്ട ഒരാവേശമായി വി. വത്സരാചരണത്തെത്തന്നെ പരിഗണിക്കുകയെന്ന ഉത്തരവാദിത്വം നമ്മിൽ നിക്ഷിപ്തമാകുന്നു. സഭയുടെ ലോകത്തിലെ സാന്നിദ്ധ്യം അർത്ഥവത്താക്കുകയെന്ന ദൗത്യമാണ് കൗൺസിൽ പ്രസ്തുത പ്രമാണരേഖയിലൂടെ സാധിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവന്റെ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിലെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ അർത്ഥസമ്പൂർണ്ണമാക്കുകയാണ് വി. വത്സരം നമ്മിൽനിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുക. നാമൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കൂ. അജ്ഞാതമായ നിലവറകളും, നാലുകെട്ടുകളും, മൂന്നുകെട്ടുകളും നമ്മിലില്ലേയെന്ന്. ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന നിദ്രിതചേതനയുടെ ഉടമകളാകുന്നതല്ലേ നാം.- അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആകമാനമുള്ള ആത്മാവലോകനം ആവശ്യമാണ്. വി. വത്സരചിന്തകൾ ഇതിനുതകുന്ന ഒരു പിടി വിചാരങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കയാണ്. ശാസ്ത്രീയമോ താത്ത്വികമോ ആയ ഒരു പഠനം ആവിഷ്കരിക്കുകയല്ല ഉദ്ദേശ്യം. ജൂബിലി വത്സരത്തിൽ പരസ്പരം പങ്കിട്ടെടുക്കാനുള്ള ആശയങ്ങൾ കൈമാറുവാനുള്ള ഒരു യത്നം മാത്രം.

പരിവർത്തനത്തിന്റെ യുഗത്തിൽ നാമോരോരുത്തരും സാധിക്കേണ്ട മാറ്റത്തിന്റെ മുഖരായ മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്ക് പങ്കുചേരാം. പരി. പിതാവ് പോൾ ആറാമൻ വി. വത്സരം പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ ഉദ്ദേശിച്ച ചൈതന്യം നമ്മിലോരോരുത്തരിലും യാഥാർത്ഥ്യമാകുവാൻ നമുക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കാം, പ്രയത്നിക്കാം.

□□

വിശുദ്ധ വത്സരചിന്തകൾ

ഒന്ന്

പശ്ചാത്തലം

ക്രിസ്തുവർഷം 1300, ക്രൈസ്തവജനതയിലുണ്ടായ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ആ വർഷം ഒരു ''വിശുദ്ധ വത്സര''മായി ആചരിക്കുന്നതിന് ബൊനിഫാസ് 8-ാമൻ മാർപ്പാപ്പാ നേതൃത്വം നൽകി. ആദ്ധ്യാത്മികനവീകരണമായിരുന്നു അതിന്റെ പരമമായ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായി അവലംബിച്ചതു വി. പത്രോസ്, പൗലോസ് ശ്ലീഹാന്മാരുടെ ദിവ്യസമാധികളിലേയ്ക്കുള്ള പരിഹാരപ്രദക്ഷിണമായിരുന്നു. ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ആ പ്രദക്ഷിണമദ്ധ്യേ, ദൈവജനം സന്ദർശിക്കാനിരുന്ന റോമിലെ പ്രധാന ബസ്ലീക്കാകളുടെ കവാടങ്ങൾ ആഘോഷമായി തുറക്കുന്ന ക്രമവും അത്തവണത്തിൽ നടപ്പിൽ വന്നു. ''ആദ്ധ്യാത്മികദാനങ്ങൾ സമൃദ്ധിയായി ലഭിക്കുന്നതിന് അകത്തേക്ക് പ്രവേശിച്ചാലും!'' എന്ന് ദേവാലയം ദൈവജനത്തിന് നൽകുന്ന ആഹ്ലാദം നിറഞ്ഞ ആഹ്വാനമാണ് ആ ദിവ്യാനുഷ്ഠാനം സൂചിപ്പിച്ചത്.

ഇത്തരം ആന്തരികനവീകരണത്തിനുള്ള അവസരം ദൈവജനത്തിന് സുലഭമാകണം എന്ന ലക്ഷ്യം മുൻനിർത്തി രണ്ടാം പോൾ മാർപ്പാപ്പാ, 25 വർഷം ഇടയിട്ട് തിരുസ്സഭയിൽ വിശുദ്ധ വത്സരങ്ങളാചരിക്കണം എന്ന് നിബന്ധന ചെയ്തു. അത് നടന്നത് 1470-ലാണ്. അതിനുശേഷം രാഷ്ട്രീയമായ അസ്വസ്ഥതകൾമൂലം മാററിവയ്ക്കേണ്ടിവന്ന അപ്പോഴും ചില അവസരങ്ങളൊഴിച്ചാൽ, 25-ാം വർഷങ്ങൾ വിശുദ്ധ വത്സരങ്ങളായി ആചരിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു. അവസാനത്തെ വി. വത്സരത്തിലാണല്ലോ (1950-ൽ) ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ 12-ാം പീയൂസ് പാപ്പാ പ. കന്യകയുടെ സ്വർഗ്ഗാരോപണം ഒരു വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

സംഗതമോ?

പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് 1975 ഒരു വി. വത്സരമായി തിരുസഭ ആചരിക്കണം. പക്ഷെ, ആധുനികകാലത്ത്, പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചുള്ള വി. വത്സരാചരണം സംഗതമാണോ? നമ്മുടെ പ. പിതാവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ച ഒരു പ്രശ്നമാണിത്. ഇത് സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ തന്റെ ചിന്താഗതിയിൽ, പിതാവ് മക്കളെ എന്നവിധം, നമ്മെയും പങ്കുചേർക്കുന്നതിന്, ഈ കഴിഞ്ഞ മേയ് 9-ാം തീയതിയിലെ പൊതുദർശനത്തിൽ, അത് സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി.

പ. പിതാവ് ചിന്തിക്കുന്നു

പരമ്പരാഗതമായ ആചാരങ്ങളിൽ അപ്രസക്തങ്ങളായവ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന തത്വം ഒരു വശത്ത്. മാറിയ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ആധുനികമനുഷ്യന്റെ ആവശ്യം മുൻ

നിർത്തി വേണം തുടർന്നുള്ള ക്രമീകരണങ്ങൾ വിഭാവനം ചെയ്യാൻ എന്ന തത്വം മറുവശത്ത്. രണ്ടാം വത്തിക്കാന്റെ സുനിശ്ചിതമായ ഈ പ്രായോഗികപഠനങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്ത് പ. പിതാവ് ചിന്തിക്കുകയാണ്.

ആധുനികമനുഷ്യനിൽ നാം ദർശിക്കുന്ന പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ ആകത്തുക ഇവയാണെന്ന് പറയാം. ഹൃദയാന്തർഭാഗത്ത് ആണ്ടുകിടക്കുന്ന എന്തോ അനിശ്ചിതത്വം, അസംതൃപ്തി; ആധുനികപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സംതൃപ്തി വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നുവെങ്കിലും, പ്രയോഗത്തിൽ അവ അപര്യാപ്തങ്ങളാണെന്ന അസ്വാസ്ഥതാബോധം. ഇവയിൽനിന്ന് രക്ഷ നേടാനുള്ള ഏകപ്രതിവിധി ആന്തരികനവീകരണമാണ്. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം ജീവിതനവീകരണമാണല്ലോ. ആന്തരികനവീകരണമാകട്ടെ ജീവിതനവീകരണത്തിന്റെ അവശ്യവ്യവസ്ഥയും.

അതിനാൽ ആന്തരികനവീകരണത്തിന് സാർവത്രികമായ സാഹചര്യം സജ്ജമാക്കുന്ന വി. വത്സരാചരണം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിന്റെ ലക്ഷ്യം സുകരമാക്കും. ആധുനികമനുഷ്യന്റെ ആവശ്യം നേരിടുവാൻ പര്യാപ്തവുമായിരിക്കും അത്.

അനുമാനം

അങ്ങനെ, വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിന്റെ ലക്ഷ്യവും, ആധുനികമനുഷ്യന്റെ ആവശ്യവും പരിഗണിച്ച് 1975 ഒരു വി. വത്സരമായി പ്രഖ്യാപിക്കുക സംഗതമാണ്; അത് ഇന്നിന്റെ ഒരാവശ്യവുമാണ് എന്ന അനുമാനത്തിൽ പ. പിതാവ് എത്തിച്ചേർന്നു. □□

രണ്ട്

പ്രതീകം, പ്രവചനം, പൂർത്തീകരണം, പുതിയസംവിധാനം

പ്രതീകം

ഓരോ അൻപതാം വർഷവും ഇസ്രായേൽ 'ജൂബിലി' ആചരിച്ചുപോന്നു. അസാധാരണങ്ങളായ അനേകം ആനുകൂല്യങ്ങളുടെ ഒരു സുവർണ്ണാവസരമായിരുന്നു 'ജൂബിലി'. ഏഴ് സപ്തവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം, ഏഴാം മാസത്തിന്റെ പത്താം ദിവസം കാഹളം (''യോബെൽ'') മുഴക്കിക്കൊണ്ട്, ആചാര്യന്മാർ ''ജൂബിലി'' പ്രഖ്യാപിക്കണം എന്നാണ് നിയമം. വിമോചനങ്ങളുടെയും വിശ്രമത്തിന്റെയും ഒരു ശീതളപ്രവാഹം! അതിന്റെ ആരംഭമാണ് ആ കാഹളനാദം കുറിക്കുക. (ലേവ്യ. XXV 8 - 55)

പ്രവചനം

ജൂബിലികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഏശയ്യായുടെ പുസ്തകം ''യഹോവായുടെ ദാസന്റെ'' അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വരുന്ന പ്രവചനം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇസ്രായേലിന് പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. ''കർത്താവിന് സ്വീകാര്യമായ വത്സര''മാണ് ആ പ്രവചനത്തിന്റെ വിഷയം. അത് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളാകട്ടെ, ബന്ധിതർക്ക് വിമുക്തി, ദുഃഖിതർക്ക് ആശ്വാസം, അടിമകൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം.

ദൈവം അവിടുത്തെ ''ദാസനെ'' അഭിഷേകം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ അവിടുത്തേയ്ക്ക് ''സ്വീകാര്യമായ വത്സരം'' പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. (ഏശയ്യാ, Lxi 1-5)

പൂർത്തീകരണം

ക്രിസ്തു, കഫർണാം കേന്ദ്രമാക്കി നടത്തിയ പ്രസംഗപര്യടനത്തിനിടയ്ക്ക്, ഒരു ദിവസം, സ്വന്തനാടായ നസ്രസ്സിൽച്ചെല്ലുന്നു. അവിടത്തെ സിനഗോഗിൽ പ്രവേശിച്ച്, വി. ഗ്രന്ഥം തുറന്ന് വായിച്ചു. വായിച്ച ഭാഗം ഏശയ്യായിൽനിന്നു ''കർത്താവിന് സ്വീകാര്യമായ വത്സരത്തെ'' സംബന്ധിച്ച പ്രവചനമായിരുന്നു. വായനയ്ക്കുശേഷം അവിടുന്നു പറഞ്ഞു: ''ഇന്ന് ഈ തിരുവെഴുത്ത് നിങ്ങളുടെ ചെവികളിൽ പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു'' (ലൂക്കാ iv 16 - 21) ''ദൈവം എന്നെ അഭിഷേചിച്ചയച്ചിരിക്കുന്നതു ഈ പ്രവചനത്തിലെ 'സ്വീകാര്യമായ വത്സരം' പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനാണ്. അതു നിങ്ങളുടെ ചെവികളിൽ ഇതാ ഇപ്പോൾ ഞാൻ പ്രഖ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു'' എന്നു സാരം. ക്രിസ്തു ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത പുതിയനിയമ കാലമാണല്ലോ കർത്താവിന് സ്വീകാര്യമായ വത്സരം.

പുതിയ സംവിധാനം

പഴയ നിയമത്തിലെ ജൂബിലി വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും വിശ്രമവും പ്രദാനം ചെയ്തു. ലൗകികപ്രധാനമായ, ആ ഭാഗ്യവർഷം ആദ്ധ്യാത്മികപ്രധാനമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും, വിമോചനത്തിന്റെയും കാലത്തികവിന്റെ അതായത്, ''കർത്താവിന് സ്വീകാര്യമായ വത്സര''ത്തിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നു.

ജൂബിലി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നത് അഹറോന്റെ ഭവനത്തിലെ, മനുഷ്യകരങ്ങളാൽ അഭിഷിക്തരായ ആചാര്യന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ''സ്വീകാര്യവത്സര'' പ്രഖ്യാപനം നടക്കുന്നത് ദൈവം നേരിട്ട് അഭിഷേചിച്ച ''അവിടത്തെ ദാസൻ'' വഴിയാണ്.

വിശുദ്ധ വത്സരമാകട്ടെ, ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രധാനമാണ്. സ്വർഗ്ഗീയദാനങ്ങളുടെ ഒരു സാന്ത്വനപ്രവാഹമാണതിൽ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുക. അതു വേണമെന്ന് നിശ്ചയിക്കുന്നതും, പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും പ. പിതാവ്. പുതിയ സംവിധാനത്തിൽ, സ്വർഗ്ഗഭണ്ഡാരങ്ങളുടെ താക്കോലുകാം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കരങ്ങളിലാണ്. ഭണ്ഡാരങ്ങദാം തുറക്കുന്നതിനുള്ള സമയം അദ്ദേഹം നിശ്ചയിക്കുന്നു. പ്രഖ്യാപനമാദ്ധ്യമം നിശ്ചയിക്കുന്നതും അദ്ദേഹംതന്നെ. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തോട് കല്പിക്കുകയല്ല, ദൈവം മനുഷ്യന് കീഴ്പ്പെടുകയുമല്ല. ദൈവം മനുഷ്യനിലും മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിലും വസിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മുന്തിരിവള്ളിയും ശാഖയും പോലെ; ആത്മാവും ശരീരവും പോലെ! ഇവ അതിശയോക്തിപരമായ സാദൃശ്യങ്ങളല്ലെ? അതിശയോക്തിപരങ്ങളല്ല; യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ, കേവലം നിഴൽ തുല്യമായ ഛായകളും മാത്രം.

ഇതൊരു മഹാരഹസ്യമാണ്. 'അതെ, തിരുസഭയാകുന്ന രഹസ്യം! അതു സുവിശേഷത്തിലെ ''ദൈവരാജ്യമാണ്''. ''ദൈവത്തിന്റെയും മിശിഹായുടെയും രാജ്യമാണ്''; മിശിഹായുടെ''ആട്ടിൻ പറ്റമാണ്''; ''ദൈവത്തിന്റെ ആലയമാണ്''; മിശിഹായുടെ ''മണവാട്ടിയാണ്''; അവിടത്തെ ''മൗതികശരീര''മാണ്. ''മിശിഹാ സർവ്വവും, അവിടുന്ന് സർവ്വത്തിലും''! ''ഇതൊരു മഹാരഹസ്യമാകുന്നു. ഞാൻ പറയുന്നത് മിശിഹായെയും അവിടത്തെ സഭയെയും സംബന്ധിച്ചാണ്''. (എഫേ. V 32)

മൂന്ന്

"വിമോചനം" അന്നും ഇന്നും

അന്ന്

"യഹോവായുടെ ദാസൻ" കർത്താവിന് സ്വീകാര്യമായ വത്സരം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യം: തകർന്ന ഹൃദയങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുക; ബന്ധിതർക്ക് മോചനം നൽകുക; കാരാഗൃഹവാസികളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുക തുടങ്ങിയവയായിരുന്നു. (ഏശ. LXI)

ഈ "യഹോവായുടെ ദാസൻ" "കർത്താവിന്റെ അഭിഷിക്തൻ" ദൈവജനത്തെ രക്ഷിക്കുവാനായി "വരാനിരിക്കുന്നവൻ" ക്രിസ്തുതന്നെയാണോ എന്നന്വേഷിക്കുവാൻ സ്നാപകയോഹന്നാന്റെ നിർദ്ദേശാനുസരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ക്രിസ്തുവിനെ സമീപിക്കുന്ന ഒരു രംഗമുണ്ട് (മത്തായി XI 3-15; ലൂക്കാ. VII, 19-28) അവർ ചോദിച്ചു: "വരാനിരിക്കുന്നവൻ അങ്ങുതന്നെയാണോ, അഥവാ മറ്റൊരാളെ ഞങ്ങൾ കാത്തിരിക്കണമോ? അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ പോയി, യോഹന്നാനോട് നിങ്ങൾ കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും പറയുക. കുരുടർ കാണുന്നു. മുടന്തർ നടക്കുന്നു. കുഷ്ഠരോഗികൾ സുഖം പ്രാപിക്കുന്നു. ചെകിടർ കേൾക്കുന്നു. മരിച്ചവർ ഉയിർക്കുന്നു; ദരിദ്രർക്ക് സുവിശേഷഘോഷണം നടക്കുന്നു." അന്ന് പലസ്തീനായ്ക്ക് ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരുന്ന വിമോചനം ഇവയായിരുന്നു. കർത്താവിന് സ്വീകാര്യമായ വത്സരം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നുള്ള അനുമാനമാണിത്.

ഇന്ന്

ഇന്ന്, വി. വത്സരം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ അഭിഷിക്തൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും വിമോചനമാണ്. പക്ഷെ, മുൻഗണനയിൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. പ്രധാനമായും ആന്തരികമണ്ഡലത്തിലെ വിമോചനമാണ് പ. പിതാവ് ഉന്നം വയ്ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: മനുഷ്യൻ ചിന്തിക്കുന്നു; പക്ഷെ, അവന്റെ ചിന്തയിൽ സത്യത്തെപ്പററിയുള്ള സുനിശ്ചിതത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ജോലി ബാഹ്യോന്മുഖമായതുകൊണ്ട്, അവനിൽ ആന്തരികമായ ശ്രദ്ധ നഷ്ടപ്രായമായിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ജീവിതസുഖങ്ങളിൽ ലയിക്കുന്നു; കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യമായവയെ തേടി നടക്കുന്നു; പക്ഷെ, അചിരേണ, അതിലൊക്കെ വിരസതയും അസ്വസ്ഥതയും അവനനുഭവപ്പെടുന്നു. മാനസികമായ അനിശ്ചിതത്വം, അസ്വസ്ഥത, അസംതൃപ്തി എന്നിവയുടെ കുടുക്കുകളിൽനിന്നുള്ള വിമോചനമാണ് ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന് ഏററവും ആവശ്യം. പ. പിതാവ് ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമായി പറയുന്നു: ''വി. വത്സരം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് വ്യക്തിപരവും ആന്തരികവുമായ ഒരു നവീകരണമാണ്. ബാഹ്യമായ ചില വശങ്ങളും അതിനുണ്ട്. എളുപ്പവും അതേസമയം അസാധാരണവുമായ ഒരു ചികിത്സമുറയാണത്. ആദ്ധ്യാത്മിക ആരോഗ്യമാണ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും മന:സാക്ഷിയിൽ അത് ആരംഭിക്കണം. പരോക്ഷമായി സമൂഹത്തിന്റെ സമീപനങ്ങളിലും അത് പരിവർത്തനം ഉളവാക്കും. ഇതാണ് വി. വത്സരത്തിന്റെ പൊതുവിഷയം. മറെറാരു പ്രത്യേക വിഷയവും അത് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നുണ്ട്: പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ വരേണ്ട അനുരഞ്ജനം''. (ഉദ്ഘാടനപ്രഭാഷണം. Osservatore Rom, May 17, 1973p 1, col, 1-5)

ശാരീരികമായ അന്ധതയോ, മൂകതയോ, മുടന്തോ പോലെ പരാശക്തിയുടെ പുറമേനിന്നുള്ള ഏകഭാഗികപ്രവർത്തനംകൊണ്ട് പെട്ടെന്ന് മാറാവുന്ന ഒരു ബന്ധനമല്ല മനുഷ്യന്റെ ആന്തരികദാസ്യം. മാനസികദാസ്യം മാറുന്നതിന് മനസ്സിന്റെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനവും ആവശ്യമാണ്. നിദ്രയിൽനിന്ന് തട്ടിയുണർത്തുന്ന ദൈവശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനം ഒരു വശത്ത്. അതോട് ചേർന്ന മനസ്സിന്റെ ബോധപൂർവ്വമായ സഹകരണം മറുവശത്ത്. ഈ സഹകരണത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് മനസ്സ് ആന്തരികദാസ്യത്തിൽനിന്ന് ക്രമശ: വിമുക്തമായി, പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്നു.

പ്രയോഗത്തിൽ

നിദ്രയിൽനിന്നും നമ്മെ തട്ടിയുണർത്തുന്ന ദിവ്യപ്രചോദനം സദാ ഉണ്ടെന്നും, നമുക്ക് നൽകുന്നുണ്ട്. വി. വചനത്തിൽ, അതോ ദിവ്യദാനം, അത്ഭുതപൂർവ്വമായ അളവിൽ നമുക്ക് ലഭിക്കും. അതനുസരിച്ച്, നാം ഉണരണം; മനസ്സിന്റെ സ്വന്തമായ ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാകണം എന്നർത്ഥം.

ഉണർന്നാലും കുറെനേരം മടിച്ച് കിടക്കാനുള്ള ഒരു ദൗർബലത മനുഷ്യസാധാരണമാണ്. ഈ അലസതയെ നാം ജയിച്ചേ തീരൂ. നമ്മുടെ തീരുമാനം ദൃഢവും, ധീരവും, പ്രവർത്തനോന്മുഖവും ആയിരിക്കണമെന്ന് സാരം.

നമ്മുടെ അന്തരംഗത്തിലുള്ള, ഇരണ്ടാനുള്ള വൈമനസ്യമാണ് പിന്നത്തെ പ്രശ്നം. ഫാ. ലൂയി ലാലമെന്റിന്റെ ഭാഷയിൽ, നാം ഭാര്യയെ പേടിച്ച് കഴിയുന്ന "കുട്ടത്തോവിന്" (henpecked husband) തുല്യരാണ്. കൂട്ടുകൂടി, കളിയും കുടിയും, മേളവും കഴിഞ്ഞ്, രാത്രിയുടെ

അവസാനയാമങ്ങളിൽ, വീട്ടിലെത്തുമ്പോഴും, ഭാര്യയും മക്കളും അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് സുഖനിദ്രയിൽ ആണ്ടിരിക്കും. അവരെ വിളിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു് അകത്തേയ്ക്കു് പ്രവേശിച്ചാൽ; തന്റേടമുള്ള ഭാര്യ നേരം വൈകിയതിനു് ന്യായം പറയിക്കും. അതു് ഭയന്നു് അകത്തു പ്രവേശിക്കാതെ, രാത്രി മുഴുവൻ പുറത്തുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ഭർത്താവിന്റെ ചിത്രമാണു് ഫാ. ലിറ്റിൽമെന്റു് നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നതു്.

അന്തരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയാൽ, അവിടെ നമ്മുടെ നിരവധി അവിശ്വസ്തതകളെപ്പററി നമ്മെ നിർദ്ദയം കുററപ്പെടുത്തുന്ന മനഃസാക്ഷിയുടെ സ്വരം നാം കേൾക്കണം. ആ സ്വരം ഭയന്നു്, അന്തരംഗത്തേക്കിറങ്ങാൻ ധൈര്യപ്പെടാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവർ മുൻപറഞ്ഞ ഭർത്താവിനു് തുല്യരാണെന്നാണു് വിവക്ഷ.

ഈ പേടിയും ധൈര്യപൂർവ്വം നാം കടന്നേ തീരൂ. നമ്മുടെ ഭീകരമായ വൈരൂപ്യത്തിന്റെ മുമ്പിലും നിരാശരാകാതെ, എളിമയോടെ യാഥാർത്ഥ്യം ഏററുപറഞ്ഞു്, ധൂർത്തപുത്രനെപ്പോലെ പിതാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു് ചെല്ലണം; 'പിതാവേ..........' ധൂർത്തപുത്രന്റെ അനന്തരാനുഭവം നമുക്കും ലഭിക്കും, തീർച്ചയായും.

ഇനിയും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടു്. ധ്യാനംവഴി ദൈവത്തോടടുത്തുതുടങ്ങുമ്പോൾ, ആത്മാവു് പ്രകാശമാനമാകുന്നു. തൽഫലമായി, അതിൽ അവിടവിടെ അദൃശ്യമായി കിടന്നിരുന്ന പൊടിയും, കറയും പാടുകളും അവയുടെ നഗ്നമായ വിരൂപതയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. താൻ പരിശുദ്ധയാണെന്നു് ആത്മപ്രശംസ ചെയ്തിരുന്ന ആത്മാവിനു് ഈ കാഴ്ച മർമ്മഭേദകമാണു്. ഇത്തരം അനുഭവത്താൽ പരിഭ്രാന്തയായി, ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യാപോലും ആരംഭ

ത്തിൽ, ധ്യാനജീവിതത്തിനു വിരാമമിടുവാൻ പ്രേരിതയായി എന്നോക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ചിന്തയുടെ യഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നും ശ്രദ്ധ മാററാനുള്ള സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ വശീകരണം എത്ര വലുതെന്നു് ഊഹ്യമാണല്ലോ.

ധ്യാനജീവിതംവഴി, ദിവ്യപ്രകാശം നമ്മുടെ അന്തരംഗത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലേയ്ക്കു് നിർബ്ബാധം കടന്നു തുടങ്ങുമ്പോൾ, സ്വന്തം നിസ്സാരതയെപ്പററിയുള്ള യാഥാർത്ഥ്യബോധം നമ്മിൽ വളർന്നുതുടങ്ങും. ഈ ബോധം ശരിപ്പെട്ടാൽ മാത്രമെ വ്യർത്ഥാഭിമാനത്തിൽനിന്നും നാം രക്ഷിതരാകൂ. അപ്പോൾ മാത്രമെ 'എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും ചെയ്യുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല' (യോഹ. XV, 5) എന്ന ദിവ്യോക്തിയുടെ അർത്ഥവ്യാപ്തി നമ്മുടെ ചിന്തയിലും, സംസാരത്തിലും സമീപനങ്ങളിലും പ്രതിഫലിച്ചു തുടങ്ങുകയുള്ളൂ.

ഇല്ലാത്തതു് ഉണ്ടെന്നു് ഭാവിക്കാൻ മനുഷ്യാത്മാവിനെ പരിശീലിപ്പിച്ചിരുന്ന സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ ഇരുൾനിറഞ്ഞ കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നും അവൾ സ്വതന്ത്രയായി, ദിവ്യപ്രകാശമേഖലയിലേയ്ക്കു് പ്രവേശിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശുദ്ധവായു അവൾ ശ്വസിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. ഇപ്പോൾ സ്വന്തം നിസ്സാരതയെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോഴോ, കേൾക്കുമ്പോഴോ അവൾ അസ്വസ്ഥയാകുന്നില്ല; തനിക്കില്ലാത്ത സ്തുതികീർത്തനം അവളെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇവയുടെ ചരടുവലികളിൽനിന്നും 'സത്യം' അവളെ സ്വതന്ത്രയാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. 'സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും' (യോഹ. VIII, 32).

സത്യത്തിലേയ്ക്കു് അവളെ ആനയിച്ച ദിവ്യപ്രകാശം! അതു് നിരർഗ്ഗളമായി അവളിലേയ്ക്കു് പ്രവഹിക്കുന്നതിനു, അതുമായി സായൂജ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനും അവളെ കൂടുതൽ

കൂടുതൽ പവിത്രീകരിക്കുന്നതു് അനുദിന കുരിശുകളാണു്. അവയെ അവരം മാടിവിളിക്കുകയായി. ''എന്നെ അനുഗമിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ .... കുരിശെടുത്തുകൊണ്ടു് എന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ!'' (മത്താ. VIII 34: ലൂക്കാ. IX, 23) ആ വാക്കുകൾ എത്രയോ അർത്ഥസംപുഷ്ടം! കുരിശുകളിൽ നിന്നു് ഓടി അകലുന്നതു് എത്രയോ ബുദ്ധിഹീനം!

ഈ പവിത്രീകരണം പെട്ടെന്നു് പൂർണ്ണമാക്കാവുന്ന അപ്രതീക്ഷിതവും, അസാധാരണവും രൂക്ഷതരവുമായ കുരിശുകളുണ്ടു്. അവ നേരിട്ടു് അയച്ചുതരുവാൻ ദിവ്യനാഥൻ തിരുമനസ്സായാൽ, പ്രകാശപൂർണ്ണിമയിലേയ്ക്കുള്ള നമ്മുടെ തീർത്ഥയാത്രയുടെ ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞു കിട്ടും. ''ഞാൻ നിമിത്തം മനുഷ്യർ നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കയും, പീഡിപ്പിക്കയും നിങ്ങൾക്കു് വിരോധമായി സകല ദുഷ്ടാര്യങ്ങളും വ്യാജമായി പറയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഭാഗ്യവാന്മാർ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ആനന്ദിച്ചു് സന്തോഷിക്കുവിൻ''.
(മത്താ. V, 11-12)

ഈ പറഞ്ഞവയെല്ലാം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്രോതസ്സായ 'സത്യ'ത്തിലേക്കു് നമ്മെ ആനയിക്കുന്ന, അചിരേണ ആ സത്യത്തിൽ നമ്മെ ലയിപ്പിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയുടെ വിവിധപടികളാണു്. അങ്ങനെ, നാം തേടുന്ന വിമോചനം, പ്രയോഗത്തിൽ, പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ സംപ്രാപ്യമാകുന്നുവെന്നു് സിദ്ധം.

ഉപസംഹാരം.

ഇന്നു് നമുക്കാവശ്യമായ വിമോചനം പ്രധാനമായും ആന്തരികമാണു്. നമുക്കു് ഇല്ലാത്തതു് ഉണ്ടെന്നു് ഭാവിക്കാൻ നമ്മെപരിശീലിപ്പിക്കുന്ന നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ

[illegible] നിറഞ്ഞ കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നാണ് നാം വിമുക്തരാകേണ്ടത്. അതിന് ആദ്യമായിത്തന്നെ ദിവ്യപ്രസാദധാരണി നമ്മുടെ അന്തരംഗത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലേക്ക് പ്രവഹിക്കണം. പ്രാർത്ഥനയും പ്രണിധാനവുംവഴിയത്രേ നമ്മുടെ അന്തരംഗം പ്രകാശിതമാകുന്നത്. ആ പ്രകാശത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലതയിൽ സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ തിരശ്ശീലകൾ ദഹിച്ച് ഭസ്മമാകുന്നു. അതിന്റെ ഇരുമ്പഴികൾ ഉരുകി വീഴുന്നു. നിഴൽ കൂടാതെ, നമ്മിലുള്ള സത്യം നാം അറിയുന്നു. സത്യം നമ്മെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നു, അങ്ങനെ, ആന്തരികവിമോചനമാകുന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ നാം എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്യുന്നു.

നാല്

പ്രവർത്തനം പ്രണിധാനത്തിന് പ്രതിബന്ധമോ?

പ്രണിധാനംവഴി നാം സത്യം കാണുന്നു. സത്യദർശനം സ്വാർത്ഥത്തിന്റെ ചരടുവലികളിൽനിന്ന് നമ്മെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നു. പക്ഷെ, സന്ന്യാസികൾ ഓരോരുത്തരും ദൈവജനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ച് അവർ സഭയെ സ്നേഹിച്ചു; അവളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനും, പവിത്രീകരിക്കുന്നതിനും, മഹത്വപൂർണ്ണയാക്കുന്നതിനുമായി സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ തീവ്രപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെടേണ്ട സന്ന്യാസികൾക്ക് അതേസമയം പ്രണിധാനം സാദ്ധ്യമാകുമോ?

ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം ലഭിക്കുവാൻ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സ്വഭാവം വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രകൃതി

ജീവനും സ്നേഹവും പ്രവർത്തനത്തിൽക്കൂടിയാണ് പ്രകടിതമാകുന്നത്. ജീവനും സ്നേഹവുമായ ദൈവം പ്രവർത്തനവും കൂടിയാണ്. അനുസ്യൂതമായ പ്രവർത്തനം! താത്വികമായി ചിന്തിച്ചാൽ ദൈവം കുറവുവരാത്ത, അനന്തമായ, അപൂർണ്ണതക്കതീതമായ പ്രവർത്തനമാണ് (ACTUS PURUS). ദിവ്യഗുരു പറഞ്ഞു: ''എന്റെ പിതാവ് പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ഞാനും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. (യോഹ, V. 17)

പ്രവർത്തനത്തിന് ആഹ്വാനം

സജീവനായ ദൈവം തന്റെ ജീവനും സ്നേഹവും നമ്മിലേക്ക് പകരുന്നതോടുകൂടി അവയുടേതായ പ്രവർത്തനചൈതന്യവും നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. വർദ്ധിച്ചുപെരുകി ഭൂമിയെ കീഴടക്കി ഭരിക്കുവാനുള്ള ആജ്ഞയാണ് സജീവനായ മനുഷ്യന് ലഭിച്ച ആദ്യത്തെ ആഹ്വാനം – പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം! ഈ ആഹ്വാനത്തെ തുടർന്ന്, ഓരോ മനുഷ്യനും നിരന്തരമായ ആഹ്വാനങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട്, ദൈവം അവന്റെ പ്രത്യേക പ്രവർത്തനപരിപാടികൾക്ക് രൂപവും, ഭാവവും, നേതൃത്വവും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സന്ന്യാസിയുടെ ആഹ്വാനം

സന്ന്യാസികൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രത്യേകമായ ആഹ്വാനം, ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ച്, സഭയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വയം സമർപ്പിക്കുവാനാണ്. ലോകത്തിനു പ്രകാശം നൽകുവാൻ ദീപങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സഹോദരരുടെ മദ്ധ്യേ കെടാവിളക്കുകളും, ലോകത്തിന്റെ ഉപ്പായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സഹോദരരുടെ മദ്ധ്യേ കെടാത്ത ഉറയും ആയിട്ടാണ്

സന്ന്യാസസമൂഹങ്ങളെ തിരുസഭ വീക്ഷിക്കുന്നത്. തിരുസഭയ്ക്ക് അവസാനകാലത്ത് കൈവരാനിരിക്കുന്ന മങ്ങാത്ത പ്രകാശത്തിന്റെയും അഴിയാത്ത ഭദ്രതയുടെയും പ്രതീകങ്ങളാണ് സന്ന്യാസസഭകൾ. ചുരുക്കത്തിൽ ദൈവജനത്തിന് നേതൃത്വം, മാതൃക, ഉത്തേജനം, ഭദ്രത എന്നിവ നൽകുകയാണ് സന്ന്യാസിയുടെ പ്രത്യേക ദൗത്യം.

നേതൃത്വത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥ

i മൂശയുടെ ദൈവാഭിമുഖ്യം:

മൂശയെ ജനനേതാവായി ദൈവം തെരഞ്ഞെടുത്തപ്പോൾ തനിക്ക് വാചാലതയില്ലെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം എടുത്തുകാണിച്ച് മൂശ ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു നേതാവിന് ഏറ്റവും ആവശ്യമായ ഗുണം വാചാലതയാണെന്നായിരുന്നു മൂശയുടെ അഭിപ്രായം. പക്ഷെ ദൈവത്തിന്റെ അഭിമതം അതല്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ അവിടുന്ന് ആ നിയമനം ഉറപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. വാചാലതയുടെ ആവശ്യം ദൈവം നിഷേധിച്ചില്ല. അതിന്റെ അഭാവം ഒരു സഹായിവഴി പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. അതിനായി അഹറോനെ നിശ്ചയിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

മൂശയുടെ പ്രത്യേകത എന്തായിരുന്നു? അത് പിന്നീട് ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മരുഭൂമിയിൽക്കൂടിയുള്ള യാത്രാമദ്ധ്യേ അഹറോനും, സഹോദരി മറിയവും മൂശയെപ്പറ്റി അവജ്ഞാപൂർവ്വം സംസാരിക്കാനിടയായി. ദൈവം അവരെ വിളിച്ച് ആ കുറ്റത്തിന് കഠിനമായ ശാസന നൽകി. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: ഒരു പ്രവാചകനോട് സംസാരിക്കാനുള്ളപ്പോൾ, അത് ഞാൻ സ്വപ്നം വഴിയോ കാഴ്ചവഴിയോ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. പക്ഷെ എന്റെ കുടുംബം

മുഴുവനിലും എൻെറ ദാസനായ മൂശയ്ക്ക് സമനായി മററൊരുവനില്ല. അവനോട്ട് ഞാൻ അഭിമുഖമായിട്ടാണ് സംസാരിക്കുന്നതു് (cfr. സംഖ്യ. XII. 1-8). ദൈവാഭിമുഖ്യം അഥവാ ദൈവത്തെ നേരിട്ടു ശ്രവിക്കുന്ന സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം മൂശയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് സാരം. അതാണ് ഒരു നേതാവിന്ന് അവശ്യം വേണ്ട ഗുണം.

ii ശ്ലേമോൻെറ ശ്രവണസ്വഭാവം.

ബാലനായ ശ്ലേമോൻ, രാജാവായികഴിഞ്ഞപ്പോൾ, തനിയ്ക്ക് ദൈവത്തിൻെറ മഹാജനതയെ ഭരിക്കുന്നതിന്ന് നേതൃത്വപാടവം കുറവാണെന്ന വസ്തുത എടുത്തു കാണിച്ച് ദൈവത്തോട്ട് പ്രാർത്ഥിച്ചു: ''കർത്താവെ, അങ്ങെ ദാസന് ശ്രവിക്കുവാൻ പാടവമുള്ള ഒരു ഹൃദയം നൽകണമെ'' (1രാജ. 111, 9) ദൈവജനം ദൈവത്തിൻെറ മക്കളാണ്. അവരെ നയിക്കേണ്ടതു് അവരുടെ പിതാവിൻെറ ഇഷ്ടാനുസരണമാണ്. പിതാവിൻെറ ഇഷ്ടം അറിയണമെങ്കിൽ പിതാവിനെ ശ്രവിച്ചേ തീരൂ. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെ ശ്രവിക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ഒരു ഹൃദയം തനിക്കുണ്ടായേ തീരൂ എന്നതാണ് ശ്ലേമോൻെറ 'ലോജിക്ക്'. അതു് ശ്ലേമോൻെറ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു, ആ അഭ്യർത്ഥനയിൽ സംപ്രീതനായ ദൈവം ശ്ലേമോനെ വിജ്ഞാനത്തിലും (Wisdom വിണ്ണിൽനിന്നുള്ള ജ്ഞാനം) സമ്പൽസമൃദ്ധിയിലും അദ്വിതീയനാക്കിത്തീർത്തു.

ii മറിയത്തിൻെറ വിജ്ഞാനാഭിവാഞ്ഛ.

ഇതേ വിജ്ഞാനം ലക്ഷ്യമാക്കി, ക്രിസ്തുവിനെ ശ്രവിക്കുവാനുള്ള അവസരം ഒട്ടും നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതെന്ന് നിഷ്കർഷിച്ച ഒരു വ്യക്തിയാണ് ബഥനിയിലെ മറിയം. ദിവ്യ

ശ്ലൂന്മ അവളെ അഭിനന്ദിച്ച സംഭവം നമുക്ക സുപരിചിതമ ണല്ലോ. ''മറിയം നല്ല ഭാഗം തെരഞ്ഞെടുത്തു''. (ലൂക്കാ. X. 42). അതിൻെറ ഫലം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് അവളുടെ അനന്തരപ്രവൎത്തനത്തിൻെറ ലേഖിതമായ ഭാഗം വിളിച്ച റിയിക്കുന്നുണ്ട്. സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെടാനിരിക്ക ന്ന എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്ന ആ സംഭ വം, ബഥനിയിലും അവിടെനിന്ന് ലോകത്തിലൊട്ടാകെ യും പരിമളം പരത്തിയ ആ സുഗന്ധ ലേപനകഥ, ദിവ്യഗു രുവിൻെറ ശവസംസ്കാരം മുൻകൂട്ടിക്കണ്ട് അവിടുത്തെ ശരീരത്തിൽ തൈലം പൂശിയ ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യം, ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നും പകൎന്നുകിട്ടിയ വിജ്ഞാനം മറിയത്തിനു നൽകിയ ദീൎഘവീക്ഷണവും പ്രവൎത്തനചാതുര്യവും സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു (മത്താ XXVI, 13; യോഹ. XII 1-8)

IV വിശിഷ്ടമാതൃകകൾ

ദൈവജനത്തിന് നേതൃത്വം നൽകുന്ന നമ്മുടെ പ്രവ ൎത്തനത്തിനു അവശ്യം ആവശ്യമായത് ദൈവാഭിമുഖ്യം, ശ്രവണസ്വഭാവം, വിജ്ഞാനാഭിവാഞ്ഛ എന്നിവയെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ദൈവസ്വരം ശ്രവിക്കുന്ന ശീലമാണെന്ന് ഇതിനകം സ്പഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം പ്രവൎത്തനത്തിൻെറ മാതൃകയായ ക്രിസ്തുവിൻെറയും, അവിടുത്തെ അനുകരിച്ച്, പ്രവൎത്തനത്തിന് പ്രഖ്യാതരായിത്തീൎന്ന വി. പൗലോസ്, ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യ, വി. വിൻസെൻറ്ഡി പോൾ, വി. ജോൺബോസ്കോ മുതലായവരുടെയും ദിന ചര്യ ഇതേ അനുമാനം ദൃഢതരമാക്കുന്നു. പ്രണിധാനപോ ഷിതമായ പ്രവൎത്തനമായിരുന്നു അവരുടേത്.

V സങ്കീൎത്തനങ്ങളിൽ

സങ്കീൎത്തകൻ നീതിമാനായ മനുഷ്യനെ ചിത്രീകരി ക്കുന്ന ഭാഗം ശ്രദ്ധേയമാണ്. രാപകൽ ദൈവപ്രമാണ

ങ്ങളെപ്പററിയുള്ള പ്രണിധാനത്തിൽ അയാൾ ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്നു. പ്രണിധാനമാകുന്ന അരുവിയിൽനിന്നു്, അനുസ്യൂതം പാനം ചെയ്യുന്ന അയാൾ ആററുതീരത്തെ വൃക്ഷത്തോടു് സമാനമാണു്. ഇല വാടാതെ അതു് വളരുകയും കാലമാകുമ്പോൾ അതു് കായ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (സങ്കീ. 1).

പ്രണിധാനത്തിന്റെ അഭാവം പ്രവർത്തനത്തിനു് അപകടം

പ്രണിധാനത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ പ്രവർത്തനം അപകടത്തിൽക്കൂടി നീങ്ങുന്നു. അതു് ദൈവത്തിന്റെ പ്ലാനുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടില്ലെന്നു വരാം. ഒരുപക്ഷെ ആ പ്ലാനിനു് വിരുദ്ധമായി അതു് നീങ്ങിയെന്നും വരാം. ഫലമോ? ദിവസം മുഴവൻ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിൽ അദ്ധ്വാനിച്ചതിനുശേഷം കൂലിവാങ്ങാൻ ചെന്നപ്പോൾ, കൂലി ലഭിക്കുന്നതിനുപകരം പ്രഹരത്തിനു വിധേയനായ ജോലിക്കാരന്റെ നിർഭാഗ്യം. കാരണം? തോട്ടക്കാരന്റെ പ്ലാനിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ, കണ്ടസ്ഥലം അയാൾ കിളച്ചു മറിച്ചു. എല്ലുമുറിയെ ജോലിചെയ്തു. പക്ഷെ മൈതാനമായിക്കിടക്കാൻ പ്ലാനിട്ടിരുന്ന സ്ഥലമാണു് കിളച്ചുമറിച്ചതു്. അങ്ങനെ തോട്ടം അലംകോലമായി. അപാരമായ നഷ്ടംവന്നു. അയാളുടെ ജോലി പാഴ്‌വേല മാത്രമല്ല വിനാശവേലയുംകൂടിയായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു.

പ്രശ്നത്തിന്റെ കൂർത്ത മുന

പ്രണിധാനം നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ അവശ്യവ്യവസ്ഥയാണു്. പക്ഷെ പ്രവർത്തനബഹളവും പ്രണിധാനത്തിനാവശ്യമായ മൌനം, ഏകാഗ്രത എന്നിവയും തമ്മിൽ എങ്ങനെ പൊരുത്തപ്പെടും? ഇതാണു് പ്രശ്നത്തിന്റെ കൂർത്ത മുന.

ദൈവസ്വരം ശ്രവിക്കുന്നതിനു് മൌനം, ഏകാന്തത, സുഖമായ കാലാവസ്ഥ, ശരീരസൗഖ്യം ഇവയെല്ലാം സഹായകമാണു്. പക്ഷേ ഇവയൊന്നും അവശ്യവ്യവസ്ഥയല്ല. അവശ്യവ്യവസ്ഥ ഒന്നുമാത്രം: നമ്മുടെ അന്തരംഗത്തിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിലേക്കുള്ള ആഭിമുഖ്യം അഥവാ ശ്രദ്ധ, ശ്രവണശീലമുള്ള ഹൃദയം, ഇതു പരിശീലനംകൊണ്ടു സമ്പാദിക്കാവുന്നതാണു്. പരിശീലനംകൊണ്ടേ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. ഇതു സമ്പാദിച്ചേ തീരൂ; എന്നാൽ മാത്രമേ സന്ന്യാസപരിശീലനത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം നാം പ്രാപിച്ചുവെന്നു നമുക്കു് ആശ്വസിക്കാനാവൂ. ഇതു ലഭിച്ചാൽ, പ്രവർത്തനം പ്രണിധാനത്തിനൊരു പ്രതിബന്ധമല്ല; മറിച്ചു് അതിന്റെ ഓരോ വശവും, ഓരോ പടിയും, വിഘ്നതകളും, ബഹളവുമെല്ലാം നമുക്കു് ദൈവത്തിൽനിന്നും സന്ദേശങ്ങളുമായി വരുന്ന ദൂതന്മാർ മാത്രമായിരിക്കും. അവ ഓരോന്നും നമുക്കു്, അന്തരംഗത്തിൽ ദൈവവുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടുന്നതിനു് അവസരം നൽകും, മാത്രമല്ല, ധ്യാനത്തിനായി മാററിവച്ചിരിക്കുന്ന പ്രശാന്തനിമിഷങ്ങളിൽ, പ്രണിധാനത്തിൽ ആഴമായി ലയിക്കുന്നതിനും ഈ സന്ദേശപ്രവാഹം സഹായകമാകും.

കൺമുമ്പാകെ വരുന്ന ഏതു കാര്യവും ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു് ധ്യാനിച്ചിരുന്ന പ. കന്യകയുടെ മാതൃകതന്നെ ഈ പ്രശ്നത്തിനുള്ള പ്രത്യുത്തരമാണു്.

ഉപസംഹാരം

ദൈവജനത്തിനു് മാതൃകയും നേതൃത്വവും ഉത്തേജനവും, ഭദ്രതയും നൽകുക എന്ന ദൌത്യനിർവ്വഹണമാണു് നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സംക്ഷിപ്തരൂപം. അവയുടെ വിജയംതന്നെ പ്രണിധാനത്തിലായിരിക്കണം നടക്കുക.

ദൈവജനം ദൈവത്തിന്റെ മക്കളാണു്. അവരെ നയിക്കേണ്ടതു് അവിടത്തെ ഇഷ്ടാനുസരണമാണു്. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടമറിയുവാൻ അവിടത്തെ ശ്രവിച്ചേ തീരൂ. ശ്ലേമോന്റെ ഈ ''ലോജിക്കിൽ'' ദൈവം പ്രദർശിപ്പിച്ച സംപ്രീതിയും, മൂശയുടെ ദൈവാഭിമുഖ്യത്തിനു് അവിടുന്നു് നൽകിയ പ്രാധാന്യവും, ബഥനിയിലെ മറിയത്തിന്റെ വിജ്ഞാന ശ്രവണാഭിവാഞ്ഛയിൽ ദിവ്യഗുരു പ്രദർശിപ്പിച്ച സംതൃപ്തിയും, തുടർന്നുള്ള മറിയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനസാക്ഷ്യവും ക്രിസ്തുവിന്റെയും, പ്രവർത്തനത്തിനു് പ്രഖ്യാതരായ വിശുദ്ധരുടെയും ജീവിതരീതിയുമെല്ലാം ഈ സത്യത്തിനു സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു.

പ്രവർത്തനം പരിപാവനമാണു്, ദൈവംതന്നെ പ്രവർത്തനമാണു്. അവിടത്തെ ആഹ്വാനമനുസരിച്ചാണു് നാം പ്രവർത്തനനിരതരാകുന്നതു്. അതിന്റെ വിവിധപടികളും അവയിൽ നേരിടുന്ന വിഷമതകളും, ജയാപജയങ്ങളുമെല്ലാം നമ്മുടെ നിരന്തരമായ ദൈവാഭിമുഖ്യത്തിനോ ആന്തരികശ്രദ്ധക്കോ വിലങ്ങുതടികളല്ല. മറിച്ചു് അതിനു സഹായിക്കുന്ന നവംനവങ്ങളായ ദിവ്യസന്ദേശങ്ങൾ നമുക്കു് നൽകുന്ന ദൂതഗണമാണവ. പ. കന്യകയുടെ മാതൃകയനുസരിച്ചു്, അവ ഹൃദയത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കുകയും, നിരന്തരം ധ്യാനിക്കുകയും അനുകൂലനിമിഷങ്ങളിൽ ആഴമായ പ്രണിധാനത്തിനു വിഷയമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്കു് പ്രവർത്തനംതന്നെ പ്രണിധാനത്തിനു് വളരെ സഹായകമായിത്തീരുന്നു. അതിനുള്ള സ്വഭാവരൂപീകരണമാണു് സന്ന്യാസ പരിശീലനത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ലക്ഷ്യം.

അഞ്ച്

പ്രണിധാനവും അൻരഞ്ജനവും

പാപം ആഭിമുഖ്യഹാരി

ദൈവജനത്തിന് പ്രചോദനവും നേതൃത്വവും നല്കുന്ന പ്രവർത്തനത്തിന് പ്രണിധാനം അനുപേക്ഷണീയമാണ്; പ്രണിധാനത്തിന് ദൈവാഭിമുഖ്യവും അനുപേക്ഷണീയം. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്ക്, ദൈവാഭിമുഖ്യം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന പാപവും പാപബന്ധങ്ങളും പ്രണിധാനത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം തന്നെ അപ്പാടെ നശിപ്പിക്കുന്നു.

പരിഹാരമാർഗ്ഗം

ദൈവാഭിമുഖ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടാലുടനെ മനുഷ്യന്റെ അന്തരംഗം അസ്വസ്ഥമായി. അത് തിരികെ ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ബദ്ധപ്പാടുകളിൽ ചിലതാണ് ശബരിമലയ്ക്കും, കാശിയ്ക്കും, മെക്കായ്ക്കുമുള്ള തീർത്ഥയാത്രകളും അവയോടനുബന്ധിച്ച തപശ്ചര്യകളും.

ശബരിമലയിലെ അയ്യപ്പദർശനം ലഭിക്കുന്നതോടെ, ഗംഗാജലത്തിൽ മുങ്ങുന്നതോടെ, മെക്കായിലെ നമസ്കാരത്തിൽ ലയിക്കുന്നതോടെ, പാപഭാരം നീങ്ങി, ദൈവാഭിമുഖ്യം സംപ്രാപ്യമാകുന്നുവെന്ന വിശ്വാസമാണ് ആയിരക്കണക്കിനാളുകളെ അവിടങ്ങളിലേക്കാനയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ദൈവവുമായുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിനുവേണ്ടി ഏതു മാ
വും അവലംബിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ തയ്യാറാകുന്നു. അത
നുള്ള പണച്ചെലവും കായക്ലേശവും അവനൊരു പ്രശ്ന
ല്ല. പക്ഷെ ഇവകൊണ്ടൊക്കെ അതു ലഭിക്കുമോ?

അനുരഞ്ജനം സാദ്ധ്യമാണ്

അനുരഞ്ജനം സാദ്ധ്യമാണ്. അതിനുവേണ്ടി അ
ങ്ങോട്ടു ചെല്ലുവാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ്, അതു ന
ല്കുവാനായി നമ്മെ അന്വേഷിച്ച് ഇങ്ങോട്ടു വരുന്ന ദൈ
വത്തെയാണ് ക്രിസ്തുവിൽ നാം കാണുക. അനുതപിക്കു
ന്ന പാപിയ്ക്ക് അനുരഞ്ജനം നിഷ്പ്രയാസം ലഭ്യമാകുന്ന
കൃപയുടെ ന്യായാസനമില്ലാത്ത, കത്തോലിക്കാ ദേവാല
യം ഒരിടത്തും നാം കാണുകയില്ല.

മുൻപറഞ്ഞ തീർത്ഥയാത്രകളുടെ കഴിവുകളെപ്പററി സു
നിശ്ചിതമായ അറിവൊന്നും നമുക്കില്ല. ദൈവകരത്തിന്റെ
പ്രവർത്തനം എവിടെയും നടക്കാം. പക്ഷെ പാപസങ്കീ
ർത്തനത്തിന്റെ കഴിവ് അസന്നിഗ്ദ്ധമാണ്. കാരണം:
ദൈവസുതൻ തന്നെ അതു സംബന്ധിച്ച് ഉറപ്പു നൽകിയി
ട്ടുണ്ട്. ആകാശവും ഭൂമിയും കടന്നുപോകും; അവിടത്തെ
വാക്കുകളോ കടന്നുപോകുകയില്ല.

സുപ്രസിദ്ധ ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യകാരനായ ചെസ്റ്റർ
ട്ടൻ, ദീർഘകാല ചിന്തയ്ക്കുശേഷം, പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു സഭ ഉപേ
ക്ഷിച്ച് കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ചേരുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീരുമാനം സ്നേഹിതന്മാരിൽ വിസ്മയ
മുവാക്കി. സമൂഹത്തിൽ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിക്കാവുന്ന ഈ
ത്തരം സാഹസത്തിന് ഒരുമ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ്, അതിനു
പ്രേരകമായ ന്യായങ്ങളെപ്പററി സഗൌരവം ചിന്തിക്കുവാ

[illegible] ഉപദേശിക്കുന്ന എഴുത്തുകാർ തെരു[illegible]. അവയെല്ലാം മറുപടിയായി, ചെസ്റ്റർട്ടൺ ഒരേ ഒരു കാര്യം എടുത്തു കാണിച്ചു. താൻ കത്തോലിക്കാ സഭയെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നതു് തന്റെ പാപങ്ങൾക്കു് മോചനം ലഭിക്കുവാനാണു്; അതവിടെ ലഭിക്കുമെന്നു് തനിക്കു തീർച്ചയുണ്ടു്. ഇതായിരുന്നു മറുപടിയുടെ സംക്ഷേപം.

അനുരഞ്ജനം സാദ്ധ്യമാണു്. അതു ലഭിക്കുവാൻ ദീർഘമായ തീർത്ഥയാത്രയൊന്നും നമുക്കു് ആവശ്യമില്ല. നമ്മുടെ ദേവാലയത്തിൽ അഥവാ നമ്മുടെ ഭവനത്തിൽത്തന്നെ അതിനുള്ള ഉദാരമായ സജ്ജീകരണങ്ങളുണ്ടു്.

പാപസങ്കീർത്തനവും ഹൃദയനൈർമ്മല്യവും

പാപമോചനം മാത്രമല്ല, ദൈവാഭിമുഖ്യത്തിന്റെ നിലവാരം ഉയർത്തുന്ന ഹൃദയനൈർമ്മല്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യേകമൊരു ശക്തിയും പാപസങ്കീർത്തനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഈ വസ്തുതയായിരിക്കണം പല വിശുദ്ധന്മാരേയും, പ്രത്യേകിച്ചു് പ്രണിധാനത്തിനു് വിശ്രുതരായിട്ടുള്ളവരെ അടുക്കലടുക്കൽ പാപസങ്കീർത്തനത്തിനണയുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ''ഹൃദയനൈർമ്മല്യമുള്ളവർ ഭാഗ്യവാന്മാർ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ദൈവത്തെ കാണും'' (മത്തായി V-8) അങ്ങനെ പ്രണിധാനവും അനുരഞ്ജനവും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശം

[illegible] 1. വ[illegible]രം അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ഒരു വത്സരമായി[illegible] [illegible] എ[illegible] പ. പിതാവു് പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ, [illegible]

മായിട്ടുള്ള അനുരഞ്ജനം മാത്രമല്ല, പരസ്പരമുള്ള അനുരഞ്ജനവും അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറയുകയുണ്ടായി. കാരണം സ്പഷ്ടമാണ്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതു് ആദ്യത്തേതു ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥയാണെന്നു് ദിവ്യഗുരു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥന തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. ''ഞങ്ങളുടെ കടക്കാരോടു് ഞങ്ങൾ ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ, ഞങ്ങളുടെ കടങ്ങൾ ഞങ്ങളോടും ക്ഷമിക്കണമെ''.

(മത്തായി VI–12)

നമ്മുടെ സഹോദരരുമായി രമ്യപ്പെട്ടതിനു ശേഷമാണു് നമ്മുടെ ''കടങ്ങൾ മോചിക്കണമേ'' എന്ന അഭ്യർത്ഥനയുമായി ദൈവത്തെ സമീപിക്കേണ്ടതു് എന്ന ആശയം വി. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം വ്യക്തമായി കാണിക്കുന്നുവെന്നു കരുതണം. പക്ഷെ. ഇതേ ആശയം വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം നല്കുന്നതു് സമയവ്യത്യാസത്തെപ്പററിയുള്ള വ്യക്തമായ സൂചന കൂടാതെയാണ്: ''ഞങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കണമെ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞങ്ങളോടു് തെററു ചെയ്ത എല്ലാവരോടും ഞങ്ങൾ പൊറുക്കുന്നു'' (ലൂക്കാ XI-4). സമയവ്യത്യാസം സംബന്ധിച്ച സംശയം പാടേ നിവാരണം ചെയ്യുന്ന വേറൊരു ഭാഗമുണ്ടു്, സുവിശേഷത്തിൽ. പാപമോചനത്തിനുള്ള അഭ്യർത്ഥന പോകട്ടെ, ദൈവത്തിനു് പ്രസാദകരമായ കാഴ്ചകൾ സമർപ്പിക്കുവാൻ അണയുന്നതുപോലും, സഹോദരനോടുള്ള രമ്യതയിലായിരിക്കണം എന്ന നിർബ്ബന്ധമാണു് ദൈവത്തിനുള്ളതു്. ഈ വസ്തുത അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുമാറു് ദൈവസുതൻ പ്രസ്താവിച്ചു: നീ നിന്റെ കാഴ്ച, ബലിപീഠത്തിങ്കലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ, നിന്റെ സഹോദരനു് നിന്നോടെന്തെങ്കിലും വിരോധമുണ്ടെന്നു സ്മരിച്ചാൽ, നിന്റെ കാഴ്ച ബലിപീഠത്തിനു മുമ്പിൽ

...ച്ചു". ...ായി നിൻെറ സഹോദരനുമായി രമ്യപ്പെടുക; ...ിനുശേഷം വന്നു്, നിൻെറ കാഴ്ച സമർപ്പിക്കുക''.
(മത്തായി V-23)

ദൈവവുമായുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിനായി നാം അണയുന്ന ...ിനു മുമ്പുതന്നെ നമ്മുടെ സഹോദരരുമായുള്ള അനുരഞ്ജനം ...ിരിക്കണം എന്നു് സാരം.

ഉപസംഹാരം

ദൈവദർശനത്തിനു് പ്രചോദനവും നേതൃത്വവും നൽകു...ന്നു് സന്ന്യാസിയുടെ ദൗത്യം. അത്തരം പ്രവർത്തന...ിനു് പ്രണിധാനം അവശ്യാവശ്യമാണു്. പ്രണിധാന...ിനു് ദൈവാഭിമുഖ്യവും അനുപേക്ഷണീയം. ദൈവാഭി...മുഖ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന പാപം കഴുകിക്കളയുന്നതിനു് – ...ദൈവവുമായി രമ്യപ്പെടുന്നതിനു് – തീർച്ചയായും നമുക്ക ...ആവശ്യം. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അനുതാപത്തോടെ പാപ...സങ്കീർത്തനത്തിനണയുകയാണു്. പാപസങ്കീർത്തനം വഴി ...ഹൃദയ നൈർമ്മല്യത്തിൻെറ നിലവാരം ഉയർത്തുന്ന പ്രത്യേക വരപ്രസാദവും നമ്മിലേയ്ക്കു് പ്രവഹിക്കുന്നു. ഹൃ...ദയനൈർമ്മല്യമാകട്ടെ ദൈവാഭിമുഖ്യത്തിൻെറ മാററു വ...ർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

...പക്ഷേ ദൈവവുമായുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിൻെറ ഒരുക്കം ...സഹോദരരുമായുള്ള അനുരഞ്ജനമാണു്. അങ്ങനെ ...അവസാന വിശകലനത്തിൽ, നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നു, പ്ര...ണിധാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൻെറ ആദ്യപടി സ...ഹോദരരുമായുള്ള അനുരഞ്ജനമാണെന്നു്. ''ഒരു മനുഷ്യൻ, ...ഞാൻ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു പറയുകയും തൻെറ ...സഹോദരനെ ദ്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ, അവൻ ...പറയുന്നു''. (1യോഹ: IV-20)

ആറ്

അനുരഞ്ജനത്തിൽനിന്ന് ആത്മാർപ്പണത്തിലേക്ക്

''പ്രണിധാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണത്തിന്റെ ആദ്യപടി സഹോദരനുമായുള്ള അനുരഞ്ജനമാണ്.'' പക്ഷേ സഹോദരനുമായുള്ള അനുരഞ്ജനം, പ്രയോഗത്തിൽ ദുഷ്കരമായിരിക്കും.

പ്രയോഗത്തിൽ ദുഷ്കരം

അനുരഞ്ജനത്തിനായി, സ്വയം താഴ്ത്തി വിനയപൂർവ്വം സമീപിക്കുന്ന സഹോദരനെ, വീണ്ടും എളിമപ്പെടുത്തുമാറ്, വൈരാഗ്യബുദ്ധിയോടുകൂടി, ഒളിച്ചു മാറിയും, വീണ്ടും നടത്തിയും, വേദനിപ്പിച്ച് അഭിമാനിച്ചും വശംകെടുത്തുന്ന വ്യക്തികളുടെ എണ്ണം ചെറുതൊന്നുമല്ല. ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾ ഭയന്ന്, പലരും അനുരഞ്ജനശ്രമം നീട്ടിവയ്ക്കുന്നു. മരണസമയത്തുപോലും അത് സാധിക്കാതെ തിരോധാനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള വ്യക്തികളും വിരളമല്ല.

വീരോചിതമായ ഒരു ശ്രമം

സഹോദരനുമായുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിന് വീരോചിതമായ ശ്രമം നടത്തിയ ഒരു മഹാത്മാവാണ് വി. നിസീഫൊറസ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറ്റമിത്രമായിരുന്നു സപ്രീസ്യസ് എന്ന വൈദികൻ. പക്ഷെ കാരണവശാൽ അവർ തമ്മിൽ അകൽച്ചയുളവായി. കുറെ നാളുകൾ അങ്ങനെ

ലീതനായപ്പാറം നിസീഫൊറസ്, അപരാധബോധ ...ത്തി, അനുരഞ്ജനത്തിനായി മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരുടെ സ ...യം തേടി. പക്ഷേ, സപ്രീഷ്യസ് തുടച്ചയായി ന്നു ...ശ്യം ആ അഭ്യർത്ഥന നിരസിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒടുവിൽ നിസീഫൊറസ് നേരിട്ടുചെന്ന് ആ വൈദികൻെറ പാദ ...ങ്ങളിൽ വീണപേക്ഷിച്ചു: ''പിതാവെ എന്നോടു ക്ഷമി ...ണമെ'' എന്ന്. അപ്പോഴും സപ്രീഷ്യസ് വഴിപ്പെ ...ട്ടില്ല.

മൂന്നാം നൂററാണ്ടിലെ മതപീഡനകാലമായിരുന്ന അ ...ത്, 260-ൽ വലേരിയൻ ചക്രവർത്തി സപ്രീഷ്യസിനെ ...കൊല്ലുവാൻ വിധിച്ചു. യന്ത്രപീഡനത്തിനുശേഷം ഭടന്മാർ ...അദ്ദേഹത്തെ വധസ്ഥലത്തേയ്ക്ക് ആനയിക്കുകയാണ്. ...വിവരമറിഞ്ഞ്, നിസീഫൊറസ് ആ രംഗത്തേയ്ക്ക് ഓടി ...യെത്തി. ''മിശിഹായുടെ വേദസാക്ഷീ, എന്നോടു ക്ഷ ...മിക്കുക: അനേകരുടെ മുമ്പിൽ അങ്ങ് പരസ്യമായി ഏററു ...പറഞ്ഞ മിശിഹാ അങ്ങേയ്ക്ക് കിരീടം തയ്യാറാക്കിയിരി ...ക്കുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞ് വൈദികനായ സപ്രീഷ്യസിനോ ...ട് അൽമായനായ നിസീഫൊറസ് കേണപേക്ഷിച്ചു. ...പക്ഷെ സപ്രീഷ്യസിൻെറ ഹൃദയം അലിയാത്തവിധം ...വിദ്വേഷത്തിൽ കട്ടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നിട്ടും നിസീ ...ഫൊറസ്, ഭടന്മാരുടെ പരിഹാസമദ്ധ്യേ, തൻെറ അപേ ...ക്ഷ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ആ വൈദികനെ അനുഗമിച്ചു.

ഘാതകൻെറ ഖഡ്ഗം സപ്രീഷ്യസിൻെറ ശിരസ്സി ...നു കീഴെ ചീറിയടുത്തു. തൽക്ഷണം സപ്രീഷ്യസിൻെറ ...മനസ്സിനു മാററം ഭവിച്ചു. സഹോദരനോട് ക്ഷമിക്കാന ...ത്, വിശ്വാസം പരിത്യജിക്കാൻ. നിർഭാഗ്യനായ ആ ...വൈദികൻ പരിഭ്രാന്തനായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: ''എന്നെ ...വധിക്കരുതേ; ഞാൻ ബലിയർപ്പിച്ചുകൊള്ളാം'' എന്ന്.

നിസീഫൊറസ് അദ്ദേഹത്തെ ഉപദേശിച്ചു: ''സഹോദരാ, അങ്ങുന്ന് ഇത്രയും ക്ലേശിച്ചു സമ്പാദിച്ചതു് നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതേ'' എന്ന്. പക്ഷെ സഹോദരനെ ദ്വേഷിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽ ദൈവസ്നേഹരശ്മി നിഷ്പ്രഭമായതേയുള്ള, തത്സമയം ആ മതത്യാഗിയുടെ അപരാധത്തിനു് പരിഹാരമായി നിസീഫൊറസ് സ്വന്തം വിശ്വാസം ധൈര്യപൂർവ്വം ഏറ്റുപറഞ്ഞു. മതവിദ്വേഷികളുടെ വാൾ സപ്രീഷ്യസിൻെറ ശിരസ്സിനുപകരം നിസീഫൊറസിൻെറ ശിരസ്സു വിച്ഛേദിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സപ്രീഷ്യസിനു നഷ്ടപ്പെട്ട വേദസാക്ഷിമകുടം നിസീഫൊറസിനു കരഗതമായി. വേദസാക്ഷിത്വത്തിൻെറയും അനുരഞ്ജനത്തിൻെറയും നിസ്തുലതാരമായി ഇന്നു് നിസീഫൊറസ് തിരുസ്സഭയിൽ വിരാജിക്കുന്നു.

മനുഷ്യനും ദൈവവും തമ്മിൽ അന്തരം

സഹോദരനുമായി രമ്യപ്പെടുന്നതിനുവേണ്ടി, നിസീഫൊറസ് ചെയ്ത ഇരുളും കാറും, കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ വേദനാകരമായ ദീർഘയാത്രയും, ദൈവത്തെ സമീപിച്ചപ്പോഴം ഉത്തരക്ഷണം നൽകപ്പെട്ട അനുരഞ്ജനവും തൽഫലമായി ലഭിച്ച നിസ്തുലകിരീടവും ആരെയാണു് ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കാതിരിക്കുക! അനുരഞ്ജനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമീപനക്ഷണത്തിൽ ദൈവമതു് നൽകിക്കഴിഞ്ഞു. മനുഷ്യനാകട്ടെ, അതിനുവേണ്ടി, ഒരുവൻ തന്നെ സമീപിക്കുംതോറും അതിൻെറ വില കൂട്ടിയും അവസരം നീട്ടിയും ആ ആശ്രിതനെ അശരണനാക്കുന്നു.

ദൈവത്തിനു് ആത്മാർപ്പണം

ദൈവത്തിൻെറ അചിന്ത്യമായ ഔദാര്യത്തിൻെറ മുമ്പിൽ മനുഷ്യഹൃദയം സ്വയം തുറന്നുകൊടുക്കുന്നു. അതിൻെറ

[illegible]. കഴിവുകളും ജീവരക്തംപോലും അവിടുത്തെ [illegible] അത്രു് കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു. പൂർണ്ണമായ ആത്മാർ[illegible]! ഇതാണു് മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ പ്രതികരണം. [illegible]ത്തിനുവേണ്ടി ഏല്ക്കുന്ന മുറിവുകളും, സഹിക്കുന്ന [illegible]ളുടെ പാടുകളും അഭിമാനപൂർവ്വം തനിക്കു് അനന്യ[illegible] അടയാളങ്ങളായി ആത്മാർപ്പകൻ സ്വശരീ[illegible]ത്തിൽ വഹിച്ചു നടക്കും.

വി. പൗലോസ്

[illegible]രഞ്ജനത്തിൽനിന്നും ആത്മാർപ്പണത്തിലേക്കു് ആ[illegible]നായ വി. പൗലോസ് അഭിമാനപൂർവ്വം എഴുതുന്നതു് [illegible]: ''ഞാൻ യൂദന്മാരിൽനിന്നു് അഞ്ചുപ്രാവശ്യം [illegible] കുറയെ നാല്പതുവീതം അടികൊണ്ടു. ഞാൻ വടിക[illegible] മൂന്നുപ്രാവശ്യം അടിക്കപ്പെട്ടു. മൂന്നുപ്രാവശ്യം കപ്പ[illegible]പകടത്തിൽപ്പെട്ടു് പടവുകൂടാതെ രാവും പകലും കട[illegible]ൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പല യാത്രകളിലും നദിയിലെ അപ[illegible]ത്തിലും, കള്ളന്മാരിൽനിന്നുള്ള അപകടത്തിലും, എ[illegible] കുടുംബക്കാരിൽനിന്നുള്ള അപകടത്തിലും ഞാൻ ജീ[illegible]തം കഴിച്ചു''. (11കോറി XI. 24-30) ഇങ്ങനെ പോ[illegible] ആ ലുത്തിനിയ.

അസ്സീസ്സിയിലെ വി. ഫ്രാൻസീസ്

ആത്മാർപ്പണത്തെ പ്രവൃത്തിയിലൂടെ പ്രകടമാക്കുവാൻ [illegible]തരം നവംനവങ്ങളായ പദ്ധതികൾ ആവിഷ്ക്കരി[illegible]ച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നവനാണു് അസ്സീസി[illegible]ലെ വി. ഫ്രാൻസീസ്. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ ക്രൂശിത[illegible]ത്തിനുമുമ്പിൽ, ദൈവസ്നേഹത്തെപ്രതി ഒരു വലിയ [illegible]സത്തിനിറങ്ങാൻ പ്ലാനിടുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ

ആ രൂപത്തിൽനിന്നൊരു സ്വരം കേട്ടു: ''ഫ്രാൻസീസ് നീ അതിരുകടന്നുപോകുന്നു''. സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി വിശുദ്ധൻ പ്രതിവചിച്ചു; ''പക്ഷെ, ദിവ്യനാഥാ, അതിരുകടക്കാതിരിക്കാൻ ആദ്യമേ, അങ്ങാണ് സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരുന്നു'' എന്ന്.

ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെ പ്രകടനങ്ങൾ സ്മാരകങ്ങൾ

ഇതേ ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെ പ്രകടനങ്ങളല്ലേ, ഇന്ന് പൗരസ്ത്യപശ്ചാത്യനാടുകളിൽ കലാമൂല്യങ്ങളുടെ കേദാരങ്ങളായി വിളങ്ങുന്ന അനേകമനേകം ദേവാലയങ്ങളും മറ്റു സ്മാരകങ്ങളും!

ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന സ്മാരകങ്ങളല്ലേ, ഇന്ന് തിരുസഭയിലുള്ള ലക്ഷക്കണക്കിന് സന്യാസിനീ സന്യാസികളും മിഷൻ വയലുകളിലും വിവിധങ്ങളായ സാമൂഹ്യസേവനരംഗങ്ങളിലും അവർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിസ്തുല സേവനങ്ങളും!

ദൈവത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച അനുരഞ്ജനത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ ഔദാര്യത്തോടുള്ള മനുഷ്യന്റെ പ്രതികരണമാണ് മുകളിൽ വിവരിച്ചവയെല്ലാമെങ്കിൽ, ഇതേ ഔദാര്യം കാണിക്കുന്ന മനുഷ്യനോടും ഇതേ പ്രതികരണമല്ലേ മനുഷ്യനിൽനിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നത്.

ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷം

പക്ഷെ ഇന്ന്, ഭരണീയർ ഭരണാധിപരോടും ഭരണാധിപർ ഭരണീയരോടും, തൊഴിലാളികൾ മുതലാളികളോടും മുതലാളികൾ തൊഴിലാളികളോടും വച്ചുപുലർത്തുന്ന

ർഭാഗ്യത്തിന്റേയും, പ്രതികാരമനോഭാവത്തിന്റേയും പ്രതിഫലനമാണ് സമുദായത്തിൽ നാം കാണുക. അന്തര രാഷ്ട്രശ്രമത്തിൽ പ്രകടിതമാകേണ്ട ഔദാര്യത്തിനുപകരം വിദ്വേഷവികാരങ്ങൾ ആളിക്കത്തിപ്പിക്കുന്ന ആലോചനകളും, ഉപദേശങ്ങളും, സാഹിത്യവും, സംഗീതവും, ചിത്രങ്ങളും സിനിമാകളും, പ്രഭാഷണങ്ങളും പ്രസംഗങ്ങളും ഇന്നത്തെ നില തുടരുന്നിടത്തോളം കാലം മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണത്തിനൊരുങ്ങുന്നകാലം സംജാതമാകുക സാദ്ധ്യമല്ല. മറിച്ച് അവർ തമ്മിലുള്ള വിടവ് വലിച്ചുവലിക്കുകയേയുള്ളു.

മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ വെറുക്കുന്നതിന്റെ സ്മാരകങ്ങൾ മാത്രമാണ് എവിടേയും ദൃശ്യമാണ്. നശീകരണമാർഗ്ഗങ്ങൾക്കായി എന്തുമാത്രം പണവും മാനുഷികകഴിവുകളുമാണ് ഇന്ന് ഓരോ രാജ്യത്തും വ്യയം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്! ജീവകാരുണ്യപരമായി, വല്ല രാജ്യമോ വ്യക്തികളോ ഉദാരമായ സംഭാവനകൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവയിൽ ആത്മാർത്ഥതയല്ല ഒളിവിലിരിക്കുന്ന സ്വാർത്ഥതയാണ് ഗുണഭോജീവികളിൽ പലരും ആരോപിച്ചുകാണുന്നത്. കാരണം അതേ രാജ്യങ്ങളും വ്യക്തികളും അന്തരാഷ്ട്രജന ശ്രമങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഔദാര്യത്തിന്റെ പോരായ്മതന്നെ.

പരിഹാരമാർഗ്ഗം

ഈ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കി, ജനനേതാക്കന്മാർ അന്തരാഷ്ട്രജനത്തിലുള്ള ഔദാര്യം ഭരണാധിപരിലും ഭരണീയരിലും, മുതലാളികളിലും തൊഴിലാളികളിലും ഉളവാക്കുന്നതിനായി സമ്പർക്കമാദ്ധ്യമങ്ങൾ തിരിച്ചുവിട്ടാൽ, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനുവേണ്ടി കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന രംഗങ്ങളും, അതിന്റെ സ്മാരകങ്ങളുംകൊണ്ട്

ഭൂമുഖം സുന്ദരമാകും. ഈ വി. വത്സരം അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ഒരു കാലഘട്ടമായി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് പ. പിതാവ് നിർദ്ദേശിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചത് ഇത്തരമൊരു പരിവർത്തനമാണ്.

ഉപസംഹാരം

അനുരഞ്ജനദാനത്തിൽ ദൈവം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഔദാര്യം, അനുരഞ്ജനത്തിനായി അവിടത്തെ സമീപിക്കുന്ന മനുഷ്യനെ ആത്മാർപ്പണത്തിലേക്കാനയിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഔദാര്യം അനുകരിച്ചുകൊണ്ട്, മനുഷ്യനും, തന്റെ സഹോദരരുമായുള്ള അനുരഞ്ജനത്തിൽ ഔദാര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചാൽ, അവനുവേണ്ടി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന സഹോദരനെ ദർശിക്കുവാൻ അവനും സാധിക്കും. ഈ ഔദാര്യം ജനതാമദ്ധ്യേ ഉളവാക്കുവാനായി ഇന്നത്തെ സമ്പർക്ക മാദ്ധ്യമങ്ങളെല്ലാം തിരിച്ചുവിടുവാനുള്ള ഉദ്യമം ജനനേതാക്കൾ, പ്രത്യേകിച്ച്, ദൈവജനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാനും അവർക്ക് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം നല്കുവാനുള്ള ദൌത്യം വഹിക്കുന്ന സന്ന്യാസികൾ, ഏറ്റെടുത്താൽ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനുവേണ്ടി കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന രംഗങ്ങളും അവയുടെ സ്മാരകങ്ങളും ഭൂമുഖത്തെ സുന്ദരമാക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

''കർത്താവെ, അവിടത്തെ അരൂപിയെ അയക്കുക; അപ്പോൾ ഭൂമുഖം പുതുതാകും''. □□

ഏഴ്

മനുഷ്യനീതി സാദ്ധ്യമോ?

പ്രശ്നം

ദൈവവുമായി രമ്യപ്പെടുക മനുഷ്യന് ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണ്. സഹോദരനുമായി രമ്യപ്പെടുക കേവലം ദുഷ്കരവും. ചരിത്രാതീതകാലം മുതൽ, മനുഷ്യനിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രതികാരപ്രവണത മാഞ്ഞുപോകാത്തതായിരിക്കാം അതിന്നു കാരണം. വ്യക്തികളുടെയും, കുടുംബങ്ങളുടെയും, ജാതികളുടെയും, ജനതകളുടെയും നിലനില്പിനും സുരക്ഷിതത്വത്തിനും, മനുഷ്യനിൽ, പ്രതികാരമനോഭാവം പുലർത്തുക ഒരാവശ്യമാണെന്ന് പൊതുവെ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അത്തരം പശ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രാബല്യത്തിൽവന്ന പല്ലവികളായിരിക്കാം ''പ്രതികാരം!'' (Vengeance!), ''മധുരപ്രദമായ പ്രതികാരം!'' (Sweet Vengeance!) മുതലായവ. അവയിൽനിന്നു മുളയെടുത്തതായിരിക്കാം: ''സ്നേഹിതനെ സ്നേഹിക്കുക; ശത്രുവിനെ ദ്വേഷിക്കുക'' തുടങ്ങിയ തത്വങ്ങളും.

''പകവീട്ടലും'', ''കൊന്നുകളയലും'' മററും ധീരകൃത്യങ്ങളായി എണ്ണുകയും, ''ക്ഷമിക്കലും'', ''പൊറുക്കലും'', ബലഹീനതയുടെ ലക്ഷണങ്ങളായി പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ, സ്വസഹോദരനോട് രമ്യപ്പെടുക മനുഷ്യന് എളുപ്പമാകുമോ? മനുഷ്യനീതി സാദ്ധ്യമോ? ഇതാണ് പ്രശ്നം.

ആദർശത്തിൻെറ ദിവ്യത്വം

ഏതായാലും, ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽ, ''ശത്രുവിനോടു ക്ഷമിക്കുക; അവനെ സ്നേഹിക്കുക'' എന്ന ആദർശത്തിനു് അംഗീകാരവും ബഹുമാനവും ലഭിക്കാറുണ്ടു്. നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥമാണിതു്.

ഒരിക്കൽ സീസർ, താൻ പിടിച്ചടക്കിയ ശത്രുക്കളോടു് കരുണാപൂർവ്വം വർത്തിച്ചപ്പോൾ, സുപ്രസിദ്ധ വാഗ്മിയായ സിസറോ ആ മഹൽകൃത്യത്തെ വാനോളം പുകഴ്ത്തി. ''ഇന്നു് ഞാൻ സീസറിനെ മനുഷ്യനോടല്ല ദൈവത്തോടാണു് തുലനപ്പെടുത്തുന്നതു്'' എന്നദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു.

തന്നെ പിടിച്ചുകെട്ടി അന്യായമായി വിധിച്ചു്, കൊലമരത്തിലേററി, അപമാനിച്ചു വധിക്കുന്ന ശത്രുക്കളോടു്, അവർ ചോദിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ക്ഷമിക്കുകയും, അവരുടെ അറിവില്ലായ്ക ദയാപൂർവ്വം പരിഗണിച്ചു്, അവരോടു ക്ഷമിക്കണമെന്നു് പിതാവിനോടപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിലാണു് ഈ ആദർശം അതിൻെറ ഉച്ചിയിൽ ലോകം ദർശിക്കുന്നതു്. ഈ അഭൗമിക സൗന്ദര്യം, ജാതിമതഭേദമെന്യേ, ഏവരേയും ക്രിസ്തുവിലേയ്ക്കാകർഷിക്കുന്നു.

ധന്യതയുടെ അളവുകോൽ

ദിവ്യമായ ആദർശങ്ങൾ മനുഷ്യനു് അപ്രാപ്യമായി തോന്നിയാലും, അവ അഭികാമ്യമാണു്. അവ പ്രാവർത്തികമാക്കുന്ന തോതനുസരിച്ചാണു് ഒരു മനുഷ്യൻെറ മാന്യതയും ധന്യതയും നാം വിലയിരുത്തുക. അതുകൊണ്ടു് ദിവ്യമായ ആദർശങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കുവാൻ സന്മനസ്സുള്ളവരെല്ലാം പരിശ്രമിക്കുന്നു.

...ർത്ഥ്യവും നിരാശാബോധവും

...ന്റെ ആഗമനത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ദിവ്യമായ ...ത്തിന് മനുഷ്യൻ ദാഹിച്ചിരുന്നു. യഹൂ... ദൈവകല്പനകളും, ആദർശങ്ങളും, നിർദ്ദേശ... ങ്ങളിൽനിന്നും തേടിപ്പിടിച്ച് സംഭരി... ശ്രമം സുപ്രസിദ്ധമാണ്. അവരുടെ ക...ച്ച് വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ, അവിടവിടെയാ... ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ദൈവചിത്തത്തിന്റെ പ്രക... 613 ആണ്. അവയിൽ 365 നിഷേ... (negative), 248 സത്താത്മകവും. (Positive)

...മായ ആദർശമനുസരിച്ച് ജീവിക്കണമെങ്കിൽ, ... 613 ...ും ശ്രദ്ധപതിക്കണം. ഇത്തരം നിർദ്ദേശബഹു...ളുടെ മുമ്പിൽ സാധാരണക്കാരന്റെ തല കറങ്ങിത്തു... പ്രായോഗിക സംശയങ്ങൾ തീർക്കുവാൻ അവൻ ...ണ്ഡിതന്മാരെ സമീപിക്കുമ്പോൾ അവനു് അവർ നല്... ...ന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അതിലേറെ ദുർവഹങ്ങളായി ... എന്നാൽ അതേ പണ്ഡിതന്മാർ, സ്വന്തംകാര്യം ...ള്ളപ്പോൾ, ഒരേ വാക്യം മറിച്ചും വ്യാഖ്യാനിക്കും. ... അദ്ധ്യയനരീതി, പണ്ഡിതരിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ ...സാധാരണക്കാരനെ സംശയാലുവാക്കി.

അങ്ങനെ പ്രമാണങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം ഒരുവശത്തു്; ... കൂടുതൽ ദുർവഹമാക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മറ്റൊരു ...ത്ത്. പാപിയെ കല്ലെറിയണമെന്ന് ആക്രോശിച്ച ... പണ്ഡിതവ്യൂഹത്തോട്: ''നിങ്ങളിൽ പാപമില്ലാ...വൻ ആദ്യത്തെ കല്ലെറിയട്ടെ'' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അ...ിൽ ഏറ്റവും വിദഗ്ദ്ധൻ തുടങ്ങി, ഓരോരുത്തരും,

ആത്മമറിയാതെ അപ്രത്യക്ഷരാകം. (cfr. യോഹ. VIII 2-11). ഇങ്ങനെ യഹൂദപണ്ഡിതന്മാരുടെ നേതൃത്വം കാലാന്തരത്തിൽ, ജനതാമദ്ധ്യേ നിരാശാബോധം ഉളവാക്കി.

പുതിയ ഗുരുവും പ്രത്യാശയും

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സന്മനസ്സുള്ളവർക്ക് സമാധാനവും പ്രത്യാശയും നല്കിക്കൊണ്ട്, ക്രിസ്തുനാഥൻ പ്രസംഗിക്കവാനായി രംഗത്തിറങ്ങുന്നത്. അവിടുത്തെ ആഹ്വാനംതന്നെ ആശ്വാസപ്രദം: ''അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരും ഭാരം ചുമക്കുന്നവരും എൻെറ അടുക്കൽ വരുവിൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാം''. (മാത്യ XI, 28).; അവിടത്തെ പഠനരീതി അസന്നിഗ്ദ്ധമാണ്. അതും അവർ ഉടനെതന്നെ നോട്ടുചെയ്തു. ''അവിടുന്ന് അധികാരപൂർവ്വം പഠിപ്പിക്കുന്നു.'' (മാത്യ: VII, 29). അവിടുന്നും അവരുടെ ഗുരുക്കന്മാരും തമ്മിൽ എത്രയോ വലിയ അന്തരം! അങ്ങിൽ കുററമാരോപിക്കവോൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ലാത്തവിധം, അവിടത്തെ ജീവിതം അവിടുത്തെ പ്രസംഗത്തിൻെറ തെളിവായ പ്രകാശനം മാത്രമായിരുന്നു. (cfr. യോഹ. VIII, 46). അതിനും പുറമെ, പ്രസംഗപര്യടനത്തിൻെറ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ജോർദ്ദാൻ തീരത്തുവെച്ച് പലരും ശ്രവിച്ച ഒരു സ്വർഗ്ഗവാണി: ''ഇതാ എനിക്കേററവും പ്രിയപ്പെട്ട എൻെറ കുമാരൻ!'' (മാത്യ III 17). അവിടുന്ന് പറയുന്നത് അനുസരിച്ചു ചെയ്താൽമതി, ദൈവം സംപ്രീതനാകുവാൻ. സാമാന്യജനം ആറ്റദാദിക്കുകതന്നെചെയ്തു.

ലളിതീകരണം

അങ്ങനെ, പുതിയ ഗുരുവിനെ സാധാരണക്കാർ പ്രത്യാശയോടെ സമീപിച്ചു, ഉറവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളുമായി.

[illegible] അവിടത്തെ പരീക്ഷിക്കവാനായി അടുത്തു [illegible] ചോദിച്ചു: ''ഗുരോ, നിത്യജീവൻ പ്രാപി[illegible] ചെയ്യണം?'' നിയമത്തിൽ നീ വായിച്ചിരി[illegible]തെന്താണെന്നു് ഗുരുവും ചോദിച്ചു. അയാൾ പത്തു [illegible] രണ്ടു പ്രമാണങ്ങൾ ഉരു[illegible] ''നിൻെറ ദൈവമായ കർത്താവിനെ നിൻെറ പൂ[illegible]ത്തോടും, പൂർണ്ണാത്മാവോടും, പൂർണ്ണശക്തിയോടും [illegible] സ്നേഹിക്കുക. നിൻെറ അയല്ക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ [illegible]ക്കുക.'' ഗുരുവിനു സന്തോഷമായി. അവിടുന്നു [illegible]: ''ഇത്രയും ചെയ്യുക; നീ രക്ഷപ്രാപിക്കും''. ([illegible] X, 35-28). ആശ്വാസപ്രദമായ പ്രസ്താവന. 613-ം [illegible] എല്ലാം ഈ രണ്ടിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു സാരം.

പിന്നീടു്, ഒരു പടികൂടി കടന്നു്, എല്ലാം ഒന്നിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു്, ദിവ്യഗുരു പഠിപ്പിച്ചു ഒരു പുതിയ പ്രമാണം; ''ഇതാണു് എൻെറ പ്രമാണം: ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ, നിങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ'' (യോഹ. XV, 12). ഭാരം എത്രയോ കുറഞ്ഞു! ഒരേ ഒരു പ്രമാണം. മറ്റെല്ലാം അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ''പരസ്പരസ്നേഹം'' മനുഷ്യനിതു് സാധിക്കുമോ എന്നു് വല്ലവരും ചോദിക്കുമെങ്കിൽ, അവർക്കുള്ള സമാധാനവും അതിലുണ്ടു്. ''ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ.'' അതു് ജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കിയ മനുഷ്യനിതാ: അതു ഞാനാണു്; എന്നെ അനുകരിച്ചാൽ മതി'' എന്നർത്ഥം.

ഉപസംഹാരം

ക്രിസ്തു മനുഷ്യനല്ലേ? അതെ, കറ കലരാത്ത സ്നേഹം കൊണ്ടു് മനുഷ്യനെ സ്നേഹിച്ചവനല്ലേ അവിടുന്നു്?

തീച്ചയായും അതെ. അങ്ങനെയെങ്കിൽ മനുഷ്യനിതു സാ
ധിക്കും. സ്നേഹിക്കുന്നവരെ മാത്രമല്ല; ദ്വേഷിക്കുന്നവ
രെയും, മട്ടിക്കുന്നവരെയും, തന്നെ വധിക്കുന്നവരെയും സ്നേ
ഹിക്കുവാൻ മനുഷ്യന് സാധിക്കും. അവരോട ക്ഷമിക്കു
വാൻ മാത്രമല്ല; അവർ അതു ചോദിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ
അവരോട് രമ്യപ്പെടുവാനും, അവരോട് ക്ഷമിക്കണമെന്നു
പിതാവിനോട് അപേക്ഷിക്കുവാനും മനുഷ്യന് സാ
ധിക്കും.

എട്ട്

"ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ"?

നിസ്തുലഗുരുവും ദിവ്യ പ്രബോധനങ്ങളും

ആധികാരികമായി പഠിപ്പിക്കുന്നവനും, പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവനുമായ ഒരു ഗുരുവിനെ ലഭിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു, യഹൂദജനം. ക്രിസ്തുവിൽ ആ നിസ്തുല ഗുരുവിനെ അവർ കണ്ടെത്തി.

ദിവ്യഗുരുവിന്റെ ദൗത്യം അനുരഞ്ജനമായിരുന്നു. അതായിരുന്നു അവിടത്തെ സുവിശേഷ സംഗ്രഹം. കാൽവരിയിലെ കുരിശിൽ, ജീവാർപ്പണംവഴി, ലോകത്തെ ദൈവവുമായി അവിടന്ന് രമ്യപ്പെടുത്തി. നിയമങ്ങളും പ്രവാചക നിർദ്ദേശങ്ങളും അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ ഉറവിടമായ പരസ്പര സ്നേഹത്തിൽ അവിടന്ന് സംക്ഷേപിച്ചു. അത് സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ ദൃഷ്ടാന്തീകരിച്ചു. ''ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ, നിങ്ങൾ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ'' എന്ന് അവിടന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷെ പ്രശ്നം

പക്ഷെ ഇവിടെ പ്രശ്നം ഉദിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവാണിതു് പറയുന്നതു്; ''ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ....... ''എന്നു്. മനുഷ്യനും അതേ സമയം അമാനുഷികനുമായ നരദൈവമാണു് ക്രിസ്തു. അവിടത്തെ അമാനുഷിക ശക്തിക്കു് ഇതും ഇതിലധികവും സാധിക്കും.

യഹൂദ പണ്ഡിതന്മാരുടെ കുതന്ത്രങ്ങളെ കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന യുക്തിയോടെ, എന്നാൽ പ്രശാന്തത വെടിയാതെ, അനാഛാദനം ചെയ്യുക; അവരുടെ പരാജയത്തിൽ വിജയഭേരി മുഴക്കാതെ, ഏവരേയും സഹിഷ്ണുതയോടെ വീക്ഷിക്കുക; യൂദായുടെ ചുംബനം അക്ഷോഭ്യനായി സ്വീകരിച്ചു്, അയാളെ സസ്നേഹം അനുതാപത്തിനു് ക്ഷണിക്കുക; പത്രോസിന്റെ കടുത്ത നിരസനത്തെ തന്റെ ദയാദൃഷ്ടികൊണ്ടു്, അനുതാപാശ്രുക്കളിൽ അലിയിക്കുക; ന്യായാധിപന്മാരുടെ അന്യായ വിധിക്കു് മുമ്പിൽ സൌമ്യതയോടെ മൌനം ദീക്ഷിക്കുക; ഘാതകന്മാർക്കുവേണ്ടി പിതാവിനോടു് പ്രാർത്ഥിക്കുക; മർദ്ദകനായ സാവൂളിനെ സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ശാസനംകൊണ്ടു് ഉജ്ജ്വലപ്രേഷകനായി മാറ്റുക— ഇവയെല്ലാം അവിടത്തെ അമാനുഷിക ശക്തിക്കു് സാധിച്ചതിൽ അതിശയമില്ല. അവ, കേവലം മനുഷ്യരായ നമുക്കും സാധിക്കണം എന്നു് പറയുന്നതിൽ ഏതോ യുക്തിഭംഗമില്ലേ? അതാണു് പ്രശ്നം.

ഉത്തരം

ഉണ്ടു്: യുക്തിഭംഗമുണ്ടു്. നാമിതു് ചിന്തിക്കുന്നതിനു മുമ്പേ ക്രിസ്തു അതു് സമർത്ഥിച്ചു കഴിഞ്ഞു: ''എന്നെ കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കൊന്നും സാധ്യമല്ല'' (യോഹ.XV.5).

[illegible] അന്തർവാസം നമ്മുടെ സിരകളിൽക്കൂടി [illegible], ഈ പറഞ്ഞവയൊന്നും നമുക്ക് സാദ്ധ്യമല്ലെ [illegible]. ആ ദിവ്യശക്തി എങ്ങനെയാണ് നമ്മിലേ [illegible] പ്രസരിക്കേണ്ടത്? മുന്തിരിയുടെ തായ്ത്തണ്ടിൽ നി [illegible] ജീവജലം ശിഖരങ്ങളിലേക്ക് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്ക [illegible]പോലെ; ''ഞാൻ മുന്തിരിയും നിങ്ങൾ ശീഖരങ്ങള [illegible]. ആർ എന്നിലും ഞാൻ അവനിലും വസിക്കുന്നു [illegible], അവൻ വളരെ ഫലം പുറപ്പെടുത്തും'' (യോഹ. XV.5.)

[illegible]ജ്ഞാനസ്നാനവും ക്രിസ്തുവിൽ പങ്കാളിത്വവും

ക്രിസ്തുവിൽനിന്നും അവിടത്തെ ജീവധാര (ദൈവി[illegible]) നമ്മിലേക്ക് പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കത്തക്കവണ്ണം [illegible]വിടത്തെ ജീവനിൽ നമുക്ക് പങ്കാളിത്വം ലഭിക്കുന്ന [illegible] ''ജ്ഞാനസ്നാന''ത്തിലെ ക്ഷാളനം വഴിയാണ്. [illegible]റിയോൻ ഊട്ടുശാലയിൽവച്ച്, പാദങ്ങൾ കഴുകുവാ[illegible] തന്നെ സമീപിച്ച ഗുരുവിനെ പത്രോസ് തടയ[illegible] തുടങ്ങിയപ്പോൾ, ഗുരു പറഞ്ഞു: ''ഞാൻ നിന്നെ [illegible]കാതിരുന്നാൽ, നിനക്ക് എന്നിൽ പങ്കുണ്ടാവുകയി[illegible]'' (യോഹXIII,8). ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിക്കും, തന്റെ [illegible]ൽ പങ്കാളിത്വം നൽകുന്ന പ്രവേശനക്ഷാളനം [illegible]നസ്നാനം) ഒരു വലിയ സൂചന ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. [illegible] പൗലോസ് റോമക്കാർക്കെഴുതി; മാമ്മോദീസാ മു[illegible] നാം ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തിലേയ്ക്കാണ് ക്ഷാള[illegible] സ്വീകരിച്ചത്''. ആ ക്ഷാളനത്താൽ, നാം അവി[illegible]ടുകൂടി സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ, അവിട[illegible] ജീവനോടുകൂടി ഉയിർത്തുപോലെ, നാമും അവി[illegible] ജീവധാരയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവരായി, ആ ക്ഷാള[illegible] [illegible] (Cfr. റോമ. VI, 4-5).

പുനർജന്മം

ഈ പരിവർത്തനത്തെ ഒരു പുനർ ജന്മമായി ദിവ്യ ഗുരു നിക്കോദേമൂസിനു് വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു. സത്യം സത്യമായി ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു: ഒരു മനുഷ്യൻ ജലത്താലും പരിശുദ്ധാത്രപിയാലും ജനിക്കാത്തപക്ഷം അവനു് സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല (യോഹ: III, 5).

പരിശുദ്ധാത്രപി

ഈ ജനനത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്രപിക്കുള്ള സ്ഥാനം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു് വി. പൌലോസ് ഗാലാത്യക്കെഴുതി; നാം ദൈവസുതരായതുകൊണ്ടു്, ദൈവം തന്റെപുത്രന്റെ അത്രപിയെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കയച്ചു (ഗാല. IV, 6.) ദൈവാത്രപിയുടെ ദൌത്യം ദൈവത്തിന്റെ നവജാതരെ നയിക്കുകയാണു്. അതിനാണു് അവിടന്നു് തന്റെ ആലയത്തിലെന്നവിധം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ വാസമുറപ്പിക്കുന്നതു്. ''ദൈവാത്രപിയാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവരാണു് ദൈവസുതർ'' (റോമ.VIII–14).

ഈ വസ്തുതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രിസ്തു പറഞ്ഞു: ''എന്നെപ്രതി നിങ്ങൾ നാടുവാഴികളുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും മുമ്പിലേക്കാനയിക്കപ്പെടും.........പക്ഷെ, നിങ്ങളെ അവർ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ, എന്തു പറയണം എന്നു് വിചാരിച്ചു് നിങ്ങൾ ഉൽക്കണ്ഠാകുലരാകേണ്ട. കാരണം, നിങ്ങളല്ല അപ്പോൾ സംസാരിക്കുക: എന്റെ പിതാവിന്റെ അത്രപിയാണു് നിങ്ങളിൽ സംസാരിക്കുക''.
(മത്താ. X-20)

മാത്രമല്ല, പരിശുദ്ധാത്മാവ് നമ്മുടെ ദുർബലതകളി ലെല്ലാം നമ്മെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നമ്മുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾപോലും അവിടുന്ന് വേണ്ടവിധം ക്രമീകരിക്കും. ''ശരിയായവിധം എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്ന് നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ ആത്മാവ് നമുക്കുവേണ്ടി വിവരിക്കാനാവാത്ത നെടുവീർപ്പുകളോടുകൂടി, മാദ്ധ്യസ്ഥം പറയുന്നു'' (റോമ. VIII-26).

പെസഹാരഹസ്യത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശനം

ഈവിധം ഓരോ വ്യക്തിയേയും ഒരുക്കിയതിനുശേഷം, ക്രിസ്തു, അവരെ, തൻെറ പെസഹാരഹസ്യത്തിൽ ബോധപൂർവ്വം പങ്കുചേരുവാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു.

ഊട്ടുശാലയിലെ പാദക്ഷാളനത്തിനുശേഷം, ക്ഷാളനംവഴി തന്നോട് യോജിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനോട് ദിവ്യഗുരു ആജ്ഞാപിച്ചു: ''നിങ്ങൾ എൻെറ നാമത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടുമ്പോൾ, ഇതു് എൻെറ ഓർമ്മക്കായി ചെയ്യുവിൻ'' എന്ന് (cfr 1കോറി. XI–26).

പെസഹാരഹസ്യത്തിൻെറ സംക്ഷേപം

സെഹിയോൻ ഊട്ടുശാലയിൽ, പാദക്ഷാളനത്തിനുശേഷം നടന്ന സംഭവത്തിൻെറ ചുരുക്കം ഇതാണ്. ആദ്യപിതാവിൻെറ പാപംമൂലം, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനാകെ നഷ്ടപ്പെട്ട ദൈവികജീവൻ വീണ്ടും മനുഷ്യനു നൽകുവാൻ പിതാവ് തിരുമനസ്സാകുന്നതിനു്—ദൈവനീതിയെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നതിനു്—ദൈവസുതൻ മനുഷ്യനുവേണ്ടി, സ്വജീവൻ പിതാവിനു ബലിയായി സമർപ്പിക്കുന്നു. പിറെറ ദിവസം കാൽവരിയിൽവച്ചാണ് രക്തം ചിന്തി

കൊണ്ടുള്ള ആ മഹായാഗം നടക്കാനിരുന്നതെങ്കിലും, ആ രാത്രി, അത്താഴസമയത്തു്, സ്വശിഷ്യരുടെ മദ്ധ്യേ, അവിടന്നു് അതേ സമർപ്പണം, സൂചനാപരമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നു.

ശരീരത്തിൽനിന്നുള്ള രക്തത്തിന്റെ വേർപാടു് (മരണം) സൂചിപ്പിക്കുമാറു്, അപ്പം തന്റെ ശരീരമായും, വീഞ്ഞു് തന്റെ രക്തമായും പകർത്തി, അവ, വെവ്വേറെ ദൈവപിതാവിനു് സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, സ്വശിഷ്യന്മാർക്കു് ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളായി നൽകുന്നു. അതിനുശേഷം, സൂചനാപരമായ ആ സമർപ്പണം ജീവിതത്തിലേക്കു് പകർത്തുവാൻ, ഉടനെതന്നെ കാൽവരിയിലേക്കു് പുറപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആ യാത്രാമദ്ധ്യേ, ഗത്സെമനിയിൽ അവിടന്നു് രക്തം വിയർക്കുന്നു; സ്വന്തം ശിഷ്യൻ ശത്രുക്കൾക്കു് അവിടുത്തെ ഒററിക്കൊടുക്കുന്നു; ശത്രുക്കൾ അവിടുത്തെ ബന്ധിക്കുന്നു; ന്യായാസനങ്ങളിൽ ഹാജരാക്കുന്നു; അപമാനിക്കുന്നു; ന്യായാധിപന്മാർ അവിടുത്തെ അന്യായമായി വിധിക്കുന്നു; ശത്രുക്കൾ ഒരുക്കിയ കുരിശും ചുമന്നു്, ഇടറിഇടറി, തേങ്ങിത്തേങ്ങി, അവിടന്നു് കാൽവരിയിലെത്തുന്നു; അവിടെ കുരിശിൽ ഉയർത്തപ്പെട്ടപ്പോൾ, ദേഹത്തിൽ ശേഷിച്ചിരുന്ന രക്തം ആണിപ്പഴുതുകളിലൂടെ ധാരയായി ഒഴുകി നിലം പതിക്കുന്നു; ശരീരവേദനകൊണ്ടു പുളയുന്നു; അങ്ങനെ കിടന്നു പിടയുമ്പോൾ, ''പിതാവേ, അവിടുത്തെ തൃക്കരങ്ങളിൽ, എന്റെ ആത്മാവിനെ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്, തലേ രാത്രി, സാദൃശ്യങ്ങളിൽ ആരംഭിച്ച സമർപ്പണം, ജീവിതത്തിൽ, പൂർത്തിയാക്കുന്നു; ജീവൻ പിരിയുന്നു. അങ്ങനെ ആ ബലി പൂർത്തിയാകുന്നു.

പക്ഷെ, കഥ അവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല. അവിടുത്തെ തിരുശരീരം കല്ലറയിൽ അടക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, ആ ആത്മസമർപ്പണത്തിൽ സന്തുഷ്ടനായ നിത്യപിതാവ്, അവിടത്തെ ഉയർപ്പിക്കുന്നു; അവിടന്ന് എന്തിനായി സ്വയം സമർപ്പിച്ചുവോ, ആ ദൈവികജീവൻ ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയിലേക്കും പകരുവാനുള്ള അധികാരവും അവകാശവും നൽകി, അതിനായി അവിടത്തെ നിയോഗിക്കുന്നു. അവിടത്തെ മഹത്വപൂർണ്ണമായ ഉത്ഥാനം, അവിടത്തെ ജീവനിൽ പങ്കുചേരുന്ന—അവിടത്തെ തിരുശരീരരക്തങ്ങളാൽ പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന—ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും മഹത്വപൂർണ്ണമായ ഉത്ഥാനത്തിൻെറ അച്ചാരമായി ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (cfr. 1കൊറി VX 12–23)

മനുഷ്യന് ഊഹിക്കുകപോലും സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ദൈവകാരുണ്യത്തിൻെറ പടിപടിയായുള്ള മൂർദ്ധന്നീകരണം! ഇതാണ് മിശിഹായുടെ പെസഹാ രഹസ്യം.

നമ്മുടെ സൂചനാപരമായ സമർപ്പണം

ദേവാലയത്തിലെ ബലിപീഠത്തിൽ, ക്രിസ്തു പുനർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സെഹിയോൻ ഊട്ടുശാലയിലെ സൂചനാപരമായ സമർപ്പണം അവിടത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ പെസഹാരഹസ്യത്തിൽ, നാം, ബോധപൂർവ്വം, പങ്കുചേരുവാൻ തുടങ്ങുന്നു.

ദിവ്യഗുരു, നമ്മുടെ പാപപരിഹാരത്തിനുവേണ്ടി, സ്വയം പിതാവിന് അർപ്പിച്ചതുപോലെ, നാം നമ്മുടെയും നമ്മുടെ സഹോദരരുടെയും പാപപരിഹാരത്തിനുവേണ്ടി, നമ്മുടെ ജീവൻ നിത്യപിതാവിന് ബലിയായി സമർപ്പിക്കുന്നു. മരണത്തിൽ അതു് പൂർത്തിയാകുന്നതിനു്

മുമ്പേ, ദിവ്യഗുരുവിനെപ്പോലെ, അവിടത്തോടൊന്നിച്ച്, നാമും സൂചനാപരമായി—ശരീരത്തിൽനിന്നുള്ള രക്തത്തിന്റെ വേർപാട് സൂചിപ്പിക്കുമാറ്—അപ്പവും വീഞ്ഞും വേർതിരിച്ച് നിത്യപിതാവിന് സമർപ്പിക്കുന്നു.

ദിവ്യഗുരുവിന്റെ ശരീരവും രക്തവുമായി പകരുന്ന കാഴ്ചവസ്തുക്കൾ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട്, അവിടത്തെപ്പോലെ ആ സമർപ്പണം ജീവിതത്തിലേക്ക് പകർത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി നാം സംഭരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, ദേവാലയത്തിൽനിന്ന്, നാം നമ്മുടെ കാൽവരിയാത്രയ്ക്കായി ഇറങ്ങുന്നു.

നമ്മുടെ കാൽവരിയാത്ര

നമുക്കും, ദിവ്യഗുരുവിനെപ്പോലെ, യാത്രാമദ്ധ്യേ രക്തം വിയർക്കേണ്ടിവന്നേക്കാം: നമ്മുടെ ഉററമിത്രങ്ങൾ നമ്മെ ഒററിക്കൊടുത്തേക്കാം; അന്യർ നമ്മെ അന്യായമായി വിധിച്ചേക്കാം, പരിഹസിക്കുകയും മർദ്ദിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം; അവർ നമ്മെ തൂക്കുമരത്തിൽ കയററിയെന്നും വന്നേക്കാം.

ഗുരുവിന് സാധിച്ചത് നമുക്കും സാധിക്കും

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവൻതന്നെ നമ്മുടെ സിരകളിൽക്കൂടി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവിടത്തെ അരൂപി നമ്മെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, അവിടത്തോട് കൂടി, ദിവസേന, ദിവ്യബലിപീഠത്തിൽ, നമ്മുടെ സമർപ്പണം നാം പുനർ അവതരിപ്പിക്കുകയും, അവിടത്തെ അനുരഞ്ജനത്തിന്റെ സുവിശേഷംകൊണ്ടും നാം പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അവിടന്ന് മുൻപറഞ്ഞ ഗതിവിഗതികളെ അഭിമുഖീകരിച്ചതുപോലെ നമുക്കും അവയെ നേരിടുവാൻ സാധിക്കും.

ഇത്തരം സജ്ജീകരണങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ''ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവിൻ'' എന്ന കല്പനയിൽ യുക്തിഭംഗം ആരോപിക്കുവാൻ ആർക്കാണ് സാധിക്കുക? ഇല്ല; അതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ യുക്തിഭംഗമില്ല.

അങ്ങനെ, ഗുരുവിനെപ്പോലെതന്നെ, അനുരഞ്ജനത്തിൻെറ സുവിശേഷം പ്രാവർത്തികമാക്കുക നമുക്ക് സാദ്ധ്യമാണ്. ഗുരുവിനെപ്പോലെ നമ്മുടെ കാൽവരിയാത്ര പൂർത്തിയാക്കി; മരണസമയത്ത്, നാം പണ്ടേ ബലിയായി സമർപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞ നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ പിതാവിൻെറ തൃക്കരങ്ങളിൽ കയ്യാളിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. നാമും സംസ്ക്കരിക്കപ്പെടും. നമ്മുടെ കഥ അവിടെ അവസാനിക്കുകയില്ല. മഹത്വപൂർണ്ണമായ ഉത്ഥാനം! അതാണ് നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷ. അതിൻെറ അച്ചാരമോ? ഗുരുവിൻെറ പുനരുത്ഥാനവും അവിടത്തെ വാഗ്ദാനവും. ''അവസാനദിവസം ഞാനവനെ ഉയർപ്പിക്കും.'' (യോഹ. VI 40).. അങ്ങനെ, പുനരുത്ഥാനംവരെ, ക്രിസ്തുവിൻെറ പെസഹാരഹസ്യത്തിൻെറ ഓരോ പടിയിലും, അവിടത്തെ അനുകരിക്കുവാൻ തീർച്ചയായും നമുക്കു സാധിക്കും.

ഉപസംഹാരം

നിസ്തുലനായ ദിവ്യഗുരു ആധികാരികമായി പഠിപ്പിച്ചു. പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ പ്രവർത്തിച്ചു. അതുപോലെ ചെയ്യുവാൻ ശിഷ്യരോട് ആജ്ഞാപിച്ചു. അതിന് അമാനുഷികമായ ശക്തി അവർക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന് അവിടത്തേയ്ക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. തൻെറ ജീവധാര മാമോദീസാവഴി അവരിലേക്ക് പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, തൻെറ പരിശുദ്ധാത്മാവിയെ അവരുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ആലയ

ത്തിൽ വസിക്കുവാൻ അയച്ചുകൊണ്ടും, തന്റെ പെസഹാരഹസ്യത്തിൽ ബോധപൂർവ്വം പങ്കുചേരുവാൻ അവരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടും അവിടുന്ന് അവരെ അമാനുഷികതയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തി.

ഓരോ ദിവസവും, ദേവാലയത്തിലെ ബലിപീഠത്തിൽ, അവിടുന്ന് പുനർ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സെഹിയോൻ ഊട്ടുശാലയിലെ സമർപ്പണത്തിൽ അവിടത്തോടുകൂടി സാദൃശ്യങ്ങളിൽ സ്വയം സമർപ്പിച്ച്, അവിടത്തെ അനരഞ്ജനാപൂർവ്വവിശേഷവചനങ്ങളാലും തിരുശരീരരക്തങ്ങളാലും പരിപോഷിതരായി, ആ സമർപ്പണം ജീവിതത്തിലേക്ക് പകർത്തുന്നതിനായി അവർ പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങുന്നു.

അവരുടെ കാൽവരി യാത്രയിൽ, അവർ രക്തം വിയർത്തേക്കാം: അന്യരുടെ പരിഹാസവും, അന്യായവിധിയും, മറ്റും അവർക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നേക്കാം. അതെല്ലാം ദിവ്യഗുരുവിനെപ്പോലെ അവർ നേരിടും; കാൽവരിയിൽ അവർ എത്തിച്ചേരും; ഗുരുവിനെപ്പോലെ അവർ സ്വജീവബലി മരണത്തിൽ പൂർത്തിയാക്കി, ആത്മാവിനെ പിതാവിനു സമർപ്പിക്കും. അവരും സംസ്കരിക്കപ്പെടും. അവസാനം ഉയിർക്കുകയും ചെയ്യും.

അങ്ങനെ, ദിവ്യഗുരു അവരെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല, പുനരുത്ഥാനംവരെ പെസഹാരഹസ്യത്തിന്റെ ഓരോ പടിയിലും അവിടത്തെ അനുകരിക്കുവാനും അവർക്കു സാധിക്കും.

“എന്റെ മുന്തിരിത്തോട്ടമേ, നിനക്കുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതിൽ എന്തൊന്നാണ് ഞാൻ ചെയ്യാതിരുന്നിട്ടുള്ളൂ?''

(cfr. ഏശായ്യാ V, 3-4)

❖ ○ ❖ ○ ❖

വിശുദ്ധ വത്സര ചിന്തകൾ

[illegible]

വിശുദ്ധ വത്സരാചരണത്തിന് ഉപയുക്തമായ ചിന്തകൾ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. കോൺഫ്രൻസ് ഓഫ് റിലിജ്യസ് ഓഫ് ഇൻഡ്യ (C. R. I.) യുടെ കേന്ദ്രസമിതി അംഗവും, കേരള ഘടകത്തിന്റെ പ്രസിഡൻറും, മേജർ സുപ്പീരിയേഴ്സ് കോൺഫ്രൻസിന്റെ ചെയർമാനുമായ വെരി. റവ. ഫാ. കനീസിയസ് C. M. I. ആണ് ഇതിന്റെ ശില്പി. ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥവിജ്ഞാനീയത്തിലും ഡോക്ടറേറ്റ് പ്രശസ്തമായി നേടിയിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉറച്ചതും വിനീതവുമായ ആത്മീയതയിൽനിന്നും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്ന ചൈതന്യമുറ്റ അനുഭവങ്ങളാണ് ഈ വിശുദ്ധ വത്സര ചിന്തകളിൽ. ഈ ചിന്താതരംഗങ്ങൾ വിശുദ്ധ വത്സരാചരണത്തിൽ വായനക്കാരെ ഉദ്ബുദ്ധരാക്കാതിരിക്കയില്ല, തീർച്ച.

[illegible]
തൃശൂർ-680001